

ஆதி:
ஆழ்வாரொம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த சதுச்சல்லோகி

ஸ்ரீ காஞ்சி ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசார்யர்

இயற்றிய

வியாக்கியானத்தின் அவதாரிகை

ஸகல சாஸ்த்ர ப்ரதினாஸான ஆளவந்தார் ஸ்வாசார்யரான மணக்கால்மடியின் திருவருளாளே உபயவேதாந்த ஸார்த்தத்தங்களைப்பெய்வாய் விசதகமமாக உணர்ந்தருளி, அந்த அர்த்தவிசேஷங்களை ம்ருதபாஜ்ஜுரர்களான ஸம்போன்றவர்களுக்கும் அதிஸாஸ ப்ரக்கிரியையிலே உணர்த்தியருளத் திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்தோத்ராந்த மென்றும் சதுச்சல்லோகி பென்றும் இரண்டு ஸ்தோத்ரங்களை யருளிச்செய்தார். அந்நி கற்றல் சாஸ்த்ரார்த்தங்களை ம்ருதபாகமான ஸ்தோத்ரங்களிலே அமைதது அருளிச்செய்தவதென்றிற் றுணர்விக்கு இவரே ப்ரதமப்ரதர்சகாரவிரூப்பர். இவரைப் பின்பற்றியே ஆழ்வான், பட்டர், தேசிகன் முதலானோர் இந்த ரீதியிலே ஸ்தோத்ரங்கள் அருளிச்செய்தார்கள்.

இவர்தாம் ஸ்தோத்ராந்தம் அருளிச்செய்து தலைக்கட்டின வனந்தாம் இந்த ஸ்தோத்ரத்தை யருளிச்செய்தாரென்று பெரியார் பணிக்கை. ஆழ்வானும் ஸ்ரீ வைகுண்டஸ்தவாதிகள் கான்கும் அருளிச்செய்தபின்னரே ஸ்ரீஸ்தவமருளிச்செய்தார். பட்டரும் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ மருளிச்செய்தபின்பே ஸ்ரீகுணாத்நேசம் அருளிச்செய்தார். ஆசார்யவந்தரும் முதலிய மங்க ளாசாணங்கள் ஸ்தோத்ராதந்தத்தின் உபகாமத்தில் காண்கையாலும் அதுவே முதல் ஸ்தோத்ரமாக அதுதிவிடப்பெறும். ஆசார்யணவேணியிலே பிராட்டியை முன்னம் பணிந்து பின்னை ஸம்பெருமானைப் பணிகிறோமானாலும் ஸ்தோத்ரப்ரக்கிரியையிலே இந்த காமயிவணை ஆசார்யர்களுக்கு இருந்ததில்லைபென்பர்.

இந்த ஸ்தோத்ரத்தின் விசேஷார்த்தங்களை ஸர்வஜ்ஞ ஸர்வபொளமாரான ஆச்சாரன்பிள்ளையும், ஸர்வதந்தர்ஸ்வதந்தாரான தேசிகனும் பரக்க அருளிச்செய்து வைத்திருக்கையாலே ஸம்போன்ற மிதானிகளுக்கு உபயுக்தமாய்ப்படி வங்கிப்பதவ்யாக்யானம் இயற்றப்படுகின்றது

அவதாரிகை முற்றிற்று.

ஸ்:

சதுச்சுலோகம்—முதல் ச்லோகம்.

காத்தன் தே புருஷோத்தம: பரம்பரிச் சம்பரணகம் வானகம்
வேதாத்மா விஹகேவரோ யவநிகா நாயா ஜகத்மோஹிநீ.
பரஹ்மேசாதிராஜா: பரஹ்மேசாதிரே த்வத்தாஸ தானீ கண:
ஸ்ரீரீத்யேவ ச காம தே பகவதி ப்ரும: கதம் த்வம் வயம்.

(ஐ)

பதவுரை.

புருஷோத்தம:	{ புருஷத்தோஷ்டாஸன பெரு	சாதிரி: பரஹ்மேசா	{ பரஹ்மேசாதிரி தேவா
தே காத்த:	தான்	தினா வ்யாஜ:	களின் பத்திகள் உமக்கு
பரம்பரி:	உமக்கு பரித்தா.	த்வத்	தானீவர்க்கமாயும் அந்த
சப்யா	ஆகிரேஷன்	தான தானீகண:	தேவச் சன் தானவர்க்க
ஆஸனம்	படுக்கையாகவும்		மக்களுமுள்ளார்கள்;
வேதாத்மா	ஆஸனமாகவுயிருக்கிறான்;	தே காம ச	{ உம்முடைய நிருஹமமோ
விஹகேவர:	வேதம்வருமோன	ஸ்ரீ: இத்த்யேவ	{ வெள்ளை
வானகம்	பகிராஜன்	த்வம்	{ இவ் வளவு அநிசயம்
ஜகத்மோஹிநீ	வானமாயிருக்கிறான்;	கதம் ப்ரும:	{ பொருந்திய வுபாசம்
யாவா	{ ஜகத்தகங்களை மோஹிப்பிக்க		
யவநிகா	வள்ள		
	மூலப்பக்குதியானது	கதம் ப்ரும:	அடியோம்
	நிருத்தியாயாகவுள்ளது;		எத்தனை பேசுவோம்?

* * * எம்பெருமான் தானேருவனே ஜாதேக சேஷியாயிருக்கச் செய்தேயும் தன்னுடைய நிர்வாகஸ்தாபத்திப்பத்தாலும் பரிப்பதிசபத்தாலும் பிராட்டிதன்மையும் உபயவிழிதேவியி ஸ்தானத்திலே விதந்தியிருக்கையாலே அறதன்னைத் திருவுள்ளத்திலே கொண்டு ஸ்துதிக்கிறார். பிராட்டி உபயவிழிக்கும் சேஷியாயிருக்கிறபடியை மூன்று பாதங்களாலே பருளிச்செய்திறார். எம்பெருமானுக்கே அனாதாஸனமாயிருக்கிற இந்த அநிசயம் பிராட்டிக்குக் கூடினாபடி எங்கே! என்ற ஒருவரும் சங்கிக்கொள்ளுமளக்காக முத்தறமுன்னம் காத்தன் தே புருஷோத்தம: என்கிறார். பரித்தாவுக்கு அநிளமான ஸ்துத்திக்காரிகெல்லாம் பார்வைக்கும் ஆதிபதயம் காண்கிற கௌகிக பாக்ரீகையவை தின்பபத. புருஷோத்தமனைக் கைப்பிடித்த பெருமையாலே இந்த அநிசயமெல்லாம் உமக்குக் கூடிந்த என்ரு முநிலிலே காட்டினாயித்த.

*சென்றால் குகையாயிருந்தால் கெட்காசனமாய்—திருடாற்குடி: என்கிறபடியே எம்பெருமான்திறந்தினை கைவலித கிஞ்சித்காங்கனையும் செய்தபேருகிற திருவனத்தாழ்வான் * தயாஸஹாஸீ: மந்தபோகிநீ * என்று சொல்வதென்றும்படி. யிருக்கிற பிராட்டி திறத்திலும் கிஞ்சித்காரிகாளுக் குறைவிக்கின்றே. எம்பெருமானைச் சுமந்த திரிகின்ற பெரியதிருவடி பிராட்டியையும் சுமந்தாளுக்க குறைவிக்கின்றே.

[ஜகத்மோஹிநீ மாயா யவநிகா] திருவருமான சேர்த்தியினே திருத்தியா வளைப்பதுண்டே; * பகவதஸ்வரூப நிரோதாநீம் * என்று கதப்பத்தினுள்ளிச்செய்தபடியே ஜகன்மோஹன ஸுலகத்தமாய், * மாயாம் து பாக்ருநிம் வித்யாத் * என்கிறபடியே ஆச்சர்பகத்தி யோகத்தாலே மாயாசப்தவாச்சயமாயிருக்கின்ற பாக்ருதியானது உமக்கு அந்தத் திவ்யாக விருக்கின்றது. கிஞ்சித்காரிகையென்பரிந்தும் பண்ணுகிறவர்கள் திவ்யாருஞ்ஞேயிருந்து செய்வது லோகத்தாண்டம். இங்கு அதவே விவகநீதம். திவ்ய தர்பதிகளுக்கு இந்த பாக்ருதி மண்டலம் போகல்தானமென்று காட்டுவது பாயதாத்தப்யம். [மோஹிநீ, மோஹிநீ] என்று இரண்டுவித ரூபமும் காண்தானீதம்.

[பரஹ்மேசாதி. இத்த்யாதி] எரன்வதி பரிவதி ப்ருத்திகன் தானீவர்க்கமாயும் பரஹ்மருத்பாப்பருதிகள் தானவர்க்கமாபுரிக்கும்படியை விசிட்ட சித்தேசந்தாலே அருளிச் செய்தாராய்த்து, தேவஸாஸ்யமும் தானீகணமெல்லாவிடினும் தயிதாமிஷ்டமான ஸாவ

ஈதும் தாத்ருசமாகக் குறையின்மை. [புதிதாயேவச ஸம தே]கிம் பஹு-ஊ? ஸ்ரீ என்கிற சொல்லுக்கு ஐயத்தில் எவ்வளவு பெருமையுள்ளது சொல்லவும் வேணுமோ? அந்தச்சொல் உமக்குத் திருநாமமாக இருக்கின்றதென்றால், இதற்குமேற்படச் சொல்லவாவதுண்டோ? ... (க)

யஸ்யாஸ்தே மஹிமாநாத்மக இவ த்வத்வஸ்போதி ப்ரபு:
காலம் மாதுரியத்தயா ஜீவதிம் நித்யாநுகுடம் ஸ்வத:
தாம் த்வாம் தாஸ இதீ ப்ரபக் இதி ச ஸ்தோஷ்யாயம்யஹந் நிப்பய:
லோககேசவரீ ஸோககாததயிதே தாந்தே தயாம் தே விதக்.

(2)

லோககேசவரீ	உளருக்கெல்லாம் தலைவியே	தாம் த்வாம்	அப்படிப்பட்ட உம்மை
லோகாத தாதே	{ ஸர்வே ச வ ர ண ட ய ப்ராணாவல்லைபயே	அஹம்	அடியேன்
யஸ்யாஸ்தே	யாவசொரு உய்வுடைய	நிப்பயசு	பயமற்றவனாய்
ஜீவதிம்	எல்லேஜிவாததம்	ஸ்தோஷ்யாயி	ஸ்ததிக்கப்போகின்றேன்;
ஸ்வத:	ஸ்வபாவமாயே		
நித்யாநுகுடம்	{ ஸர்வதாப்ரியமாதிரிப் ப ஹ மகா	தாந்தே [ம.சி] தே	{ க்ருபணான என் விஷயத் தில் உமக்கு தையதிரிப் பதை ய நித் த ய னு ய் க கோஷ்ட
மஹிமாநம்	மஹிமைமைய	தயாம் விதக் ஹ	
இயத்தயா மாதம்	{ இவ்வனவென்று ப ரி ச் சே நிப்பதற்கு		
ப்ரபு	ஸர்வசக்தரான	தாஸு இதீ	{ தாஸென்கிற காரணத்தா லும்
த்வத்வஸ்போதி	உம்முடைய பத்தாவும்	ப்ரபக் இதி ச	{ ப்ரபக்னென்கிற காரணத் தாலும்
ஆத்மஸி மஹிமாநம்	தம்முடைய பெருமைமையப்		
மாதுரிய காலம்	{ பரிச்சேதிக்க அமைத்ததா யிருப்பத போனவே அவ மத்தராயிருக்கின்றதோ		

[ஸ்தோஷ்யாயித்வய்யா]

* தேவி த்வம்மஹிமாவதிர் க ஹரிணு காயி த்வயா ஜ்ஞஸ்யதே * என்கிற ஆழ்வரன் ஸ்ரீஸலகந்திய இவ்விடத்தில் ஸ்ரீவார்த்ததந்த்ரஞ்சோ அதுணத்திப்பத, பெரிய பிராட்டியாரே! உம்முடைய பெருமையை ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தனான எம்பெருமானும் கூட பரிச்சேதித்த அறிபகிள்ளானென்னும்போது அடியேன் எவ்வளவிலேன்? ஸ்தோத்ரமென்ற வாய்நிறக்கவும் போக்பதை இன்ன. ஆதலும் ஆச்சரிதபகூபரதம் உமக்குக் குறைவற்ற தென்பதை அடியேனறிவேன். அடியேனும் ஆச்சரிதர்களில் ஒருவனாயிருக்கிறேன். ஆதலால் நிப்பயனாய் ஸ்ததிக்கப்புகுகின்றேனென்றாராயிற்று.

* ஆத்மந இவ * என்றவிடத்தில் * தனக்கும் தந்தன்மையறிவரியாலை * தாம் தம் பெருமை யறிபார் * இப்பாதிசன் அதுணத்தேயம்.

“தாந்தே” என்பதை ஸப்தம்யந்தமாகவும் ஸம்புத்த்யந்தமாகவும் கொள்ளலாம். “தாந்த: கலேசாலஸிஷ்ணுஸ் ஸ்யாத்” என்று கோசம் காண்கையால் தினனான அடியேன் விஷயத்தில் என்னை. ஸம்புத்தியாயிடத்தில், தவண்ட வடிவையுடையவனே! என்னை.

பிராட்டியின் பெருமை ஸ்வதோதித்யாநுகுடமாயிருக்கையாவது * எப்பொழுதும் நாள்நிங்களாண்டுழியுழிதொடும் அப்பொழுதைக்கப்பொழுது என்னாவமுதமே * என்று மாபோலே அஸ்ரீவத நித்யபோக்யமாயிருக்கை. வினாதென்றல் சந்தனம் முதலிய வஸ்துக்கள் போல் ஸர்வதா ஸ்ஞானவியமாயிருக்கை. ... (உ.)

நஷத் த்வத்கருணிரீகாஸஸுந-ஸந்துகாஸாத் ரக்யதே
நஷடம் ப்ராக் ததஸபதஸ் த்ரிபுவகம் ஸம்ப்ரத்யகந்தோதயம்
ச்ரேயோ நஷயாநித்த லோச-மக: கந்தாப்ரஸாதாந்ருதே
ஸம்ஸருத்யகந்ர வஸஷ்வாத்வஸு க்ருணம் ஸம்பவ்யதே கர்ஷிதி.

(16.)

சுருத்த தவக்கருணை	{ ன் வ ல் ம ம் உ ள் று ள் ட வ்	[சுருத்த இதயம்]	
திரிபுஷணம்	{ கருணைகடாசுரமாதிரி அழகு	கருணை	மணிதர்கருணை
வந்துகூடுதல்	{ தப் பெருக்கினால்	மணிதர்கருணை	இறலோகபோக, மனவம்
திரிபுஷணம்	{ திரிபுஷணமும்	மணிதர்கருணை	போக, மரமபதேயகங்க
சுருத்தே	{ சாதிக்கப்படுகிறது;	மணிதர்கருணை	அகில் கண்ணமயானது
	[சுருத்தே பெருக்கினால்]		
பாசம்	{ மூன்று	அருவித்தலேசமகம்;	{ புண்டரீகாசுரமாதிரி பதவா
தந் அனாபதரி	{ அந்த கருணைகடாசுரம் பெரு	காந்தா பாசாதரத்	{ னுடைய திருவுள்ள முகநத
சுருத்தம்	{ மயமிருகை	குதே.	{ திவ்ய காயகிரியை பிராட்டி
மணிபாதி	{ கதித்தக்கிடந்தவது		{ கின் அதுகாததாஸில்லது
அருந்த உதயம்	{ கடாசுரம் பெற்றவியேபோது		
	{ அபரமாதிரி அப் பு த ய ம்	[மேருகருணை]	
	{ பெற்றதாத	கந்தரித்த	ஒருபோதும்
		சுருத்தே	மணிதர்கருணை

இதே "ஸுதேஷ்யாமி" என்று பாதிக்கருணை பண்ணியபடியே ஸ்துதிக்க உபதாமித் திருர். தனாலோகப்பதினாடைய ஸுமங்கலத்திற்குப் பிராட்டியின் கடாசுரமாதிரியே நேறது வெண்ணாமிடத்தை அல்லவ ய்பதினோகத்தானோ தரிப்பித்திருர் பூர்வார்த்தத்தில். இவருடைய கருணைகடாசுரம் ஸாதாரணமானவையினால் தரினோகமும் கஷ்டமாய்ந் திடத்தும்; அது உண்டானவையினால் கஷ்டகாரகப் பணத்த அப்பதயசாரியாகும் என்கிறார்.

[சுருத்தே ஹி இதயம்] பூர்வார்த்தத்தில் "தவக்கருணை" என்று முன்னித்யபாய அருளிச்செய்திருக்கையாலே இங்கும் "தவத் பாஸாதாருதே" என்றே [மத்யம புருஷனாக] அரு ளிச்செய்யப் பார்ப்பதம். அங்ஙனன்றிக்கே பாதம புருஷனாக அருளிச்செய்தது பொருத்தமே யென்னில்; பொருத்தம்; உத்தார்த்தம் பிராட்டியை கோத்தி யருளிச்செய்யவதன்று. திரு வுள்ளத்தை கோத்தி யருளிச்செய்யவது, அங்ஙன உத்தார்த்த கோத்தி அருளிச்செய்யவதென்று சொல்லவேண்டும். ஒரே ச்லோகத்தில் இங்ஙனே ரீதியேதம் பண்ணக்கூடுமோவென்னில், இதில் அனேகித்யமொன்று மிங்ஙனமயாலே கூடும். அருளிச்செய்யவதென்று இங்ஙனே பல யருவதுண்டு. பெரியாழ்வார் திருமொழியில் "வருக வருக வருகலிங்கே" என்கிற பாசாதார்த்தக் கொள்வது. இதில் மூன்றை இரண்டடி யசேகரத்த கண்ணோரின் கோத்திச் சொன்னது. மிங்ஙன அனையது. ஒரு கோதியைப் பார்த்துச் சொன்னது. மிங்ஙன மூன்றையது. கண்ணோரின் கோத்திச் சொன்னது. இங்ஙனே பலவுள்ளன.

[ஸம்ஸுதீதபாதி.] தரிவர்க்காத்தர்ப் பூதமாத ஸாதாரணத்தவ்யமும் ஸம்ஸுதிரிப்பத மிவாஸிதம். அசுருத்திப்பதம் பாதயகாதமாதாபாயம். கண்ணோரின்வசத்தம் அச்சிராதிததி யிசேஷ வாதகமாய்க்கொண்டு தத்தவா பார்ப்பதயமமான பகவததுபயத்தில் ஸாதா னிகம். ஐதவ்ய ககவய்ய பகவத்யாபகவதில் எது வேண்டுமானாலும் பிராட்டியின் அதுகாத மூண்டானுன்றிக் கிடைப்பதரிது மன்றாபிற்றது. இப்படி யருளிச்செய்ததுகொண்டு எய் பெருமாதாருக்குப்போலவே பிராட்டிக்கும் ஸாதார்த்தாதாருக்குத்தவமுண்டென்று நிரர் கினைத்து கிடுவார்கனோவென்று அஞ்சி இங்ஙிடத்த பாஷ்பத்தில் ஸ்வாமி தேவிகள் அர்த்தமிசேஷவ் க்கி அத்தபத்தமாத சிவத்தருன்றிருர். அதில் ஒரு காரிகை அத்தபத்தம் ஸாதாரணது. பண்பா தானம் பண்ணுமவன் எம்பெருநானே; பிராட்டி செய்தருளும் காரியம் எதென்னில்; அந்த எம்பெருமான் கீர்த்தோர்முகனாயிருக்கும் காலத்தில் கீர்த்தோர்சகையக் தரிக்கப்பார்ப்பதும் அதுகாதோர்முகனாயிருக்கிற காலத்தில் அதனை இன்னும் அதுவருத்தி செய்கிக்கப்பார்ப்பதய பூகிய இவையே பிராட்டிசெய்யும் செயல்—சுருத்த அந்த காரிகையின் சுருத்தம். சாதார்த்தம் மருமங்களை இங்ஙனே கிடுகின்றிருந்திருந்திருந்தும் எம் தேவிகளுடைய திவ்யஸூக்திகளே எமக்குத் தஞ்சம்.

... (15)

சாதார்த்தமாதாமிந் பரமம் யத் ப்ரஹ்ம ரூபம் ஹே:
அர்த்தம் ப்ரஹ்ம ததோதி தத்பிரயதம் ரூபம் யதந்யத்புதம்,
யாத்யயாதி யதானாகம் விஹாதோ ரூபானி ஸர்வானி தாதி
ஆஹுன் ஸ்வையதரூபரூபவிபகவா காதோபகடாதி தே.

(சு)

சுந்த	{ எவ்விதமான அவத்யம்பர் சமூகமெனதனம்	யத் குபம்	{ (எம்பெருமானுடைய) திவ்ய மங்கள விதரணம்
சுந்த	{ அபரிச்சித்யம்	யதானந்தம்	{ வாதொன்றுண்டோ
மனோவிபூதி	{ பெரி வ உபயவிபூதிகளை யுடையதும்	விதாத:	{ திருவுள்ளத்திற்கென்பமாக வினாசனைக்கொயறுபவித்
பரமம்	{ ஸர்வேசத்தொழுகளும்	தன்ய ஹரே:	{ வித
பரஹ்ம	{ பரஹ்மபத வாசுதேவமான	அந்யாபி யாநி	{ அந்த எம்பெருமானுடைய உச்சாவசங்கனான விபவா
நவதேவியத் குபம்	{ எம்பெருமானுடைய எவ குபம் வாதொன்றுண்டோ	குபாணி	{ வதாசத் திருமேனிகள் யாவையோ
ததோடி	{ அந்தவகுபத்தின் காட்சி தும்	நாதி ஸர்வாணி	{ ஆசிய எல்லாத் திருவுருவக் கணையும்
தத்ப்ரியதரம்	{ அப்பெருமானுக்கு அத்யந்த ப்ரியமாயும்	குபாணி	{ உம்முடைய
அத்யத்புதம்	{ அத்யாச்சரியமாயும்	நே	{ அஸாதாரணங்கனாபுள்ள
மூர்த்தம் பரஹ்ம	{ மூர்த்தமத்தான பரஹ்ம மென்று சொல்லப்படுக தாயுமிருக்கிற	அதுகுபகுப விபவா	{ அதுகுபகுப விசேஷக் க ளானே
		கரோபகூடாதி	{ கிரந்தாஸம்சலிஷ்டங்களாக சொல்லுகின்றார்கள்.
		ஆறாவ்	

* எம்பெருமானுடைய திருவுருவங்கள் தோறும் பிராட்டியும் அவிச்சேதேன எம்
ச்சேஷமூடையளாயிரவின்ருளென்கிறத இந்த ச்லோகம். எம்பெருமானுக்கு உபாயத்தம்
உபேயத்தம் என்று இரண்டு ஆகாய்கள் உள்ளன; அவன் உபாயமாயிடத்தில் புருஷகா
ங்குத்தம் பண்ணி சேதர்களைத் திருவுள்ளம் பற்றும்படி செய்வதற்காக ஒரு கூணமும்
அகலமாட்டான்; அவன் உபேயமாயிடத்தில் போக்பதாதிசயத்திற்காக அந்த வினைம
லிதும் அகலமாட்டான். ஆக ஸர்வதேசஸர்வகால ஸர்வாவக்ஷைகளிலும் எம்பெருமானு
இறையும் அகலவில்லாள் பிராட்டி. என்றகாலிற்று. முதல் பாதமானது எம்பெருமானுடைய
திவ்யபாதமஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறது. இரண்டாம்பாதம் பவானாதேவாக்ய மங்கள
விதரணத்தைச்சொல்லுகிறது. மூன்றாம்பாதம் வ்யூஹவிபவாத்யவதாரத்திருமேனிகளைச்சொல்லு
கிறது. * "அந்யா ஹி மயா ஸீதா பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா" * என்று பெருமானும்,
"அந்யா ராகவேணாஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா" * என்று பிராட்டியும் பேசும்படியாய் திவ்ய
பாதங்களுக்கு வாய்த்திருக்கின்ற அவியாவத்தைச் சொன்னபடி.

சுந்தத்தவமாவது அகிஷ்ணோபபாதப்பதேகத்தம். சுந்தத்தவமாவது-திரிவித பரிச்சேதார
ஹித்யம் [தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதமில்லாமை]; சேசபரிச்சேதமில்லாமையாவது ஸகல
தேசங்களிலும் வ்யாபித்திருக்கை. கால பரிச்சேதமில்லாமையாவது வர்ச காலத்திலுமிருக்கை.
வஸ்து பரிச்சேதமில்லாமையாவது வஸ்து வஸ்துக்களும் தானென்னவையிருக்கை, மற்றா விபூதி
பென்று உபயவிபூத்யாதிபத்யம் சொன்னபடி.

ஹரியினுடைய ஸ்வரூபமென்றால் ஹரியைக் காட்டிலும் வேறான ஸ்வரூபம் தரிசியே
முன்று இருப்பதாகத் தோன்றுமே; உண்மை அப்படியில்லையே; என்றும் இலாக்கு சங்கை
யுண்டாகும். "சிலாபுத்ராகஸ்ய சரீரம்" என்றும் "மம ஆத்மா" என்றும் சொல்லுகிற விடங்களிற்
போல, ஹரே: என்ற வடிவமும் அபேதார்த்தே வந்ததென்று உணரவேணும். ஹரியினுடைய
ஸ்வரூப மென்றது ஹர்யாத்மகமான ஸ்வரூபமென்றபடியேயாம்.

இரண்டாவது பாதத்தில் "தத்ப்ரியதரம்" என்பதை உடன்த பதமாகவும் வ்யஸ்தபதமாக
யும் சொள்வர்கள். "யத்ப்ரியதரம்" என்பது தவறு எனப்படும்.

* கொண்டல் வண்ணன் கடர் முடியன் காங்கு தோனன் குளிசாரங்கன், ஒன்சக்
கதைவாளாயிரவொருவன் இத்தாதிசனானே வர்ணிக்கப்படுகிற திவ்ய மங்களவிதரணம்
"ஸ்ரந்தம் பரஹ்ம" என்னப்பட்டது.

"கோல மேனி காணவாய்" என்று விடயத்தவர்களுக்கு இந்தத்திருமேனியே;
நாபஹாமாயிருக்கையானே அடியார்கள் உகத்தது—என்கிற காணத்தினால் எம்பெருமானுக்
கும் இதிலே ப்ரியதமாயிருக்குமென்பதை "ததோபி தத்ப்ரியதரம்" என்பதனால் தெரிவித்
தருளினாய்த்து.

ந்ருதீயபாதத்தில் “யநாஸூகம் விஹாஸோ குபாணி” என்பதனும் அவதாரத் திருமேனிகன் லீலாஸமநுபயிக்கவே பரிக்குறீதங்கள் என்று தெரிகிக்கப்பட்டது. “மன்பல் ஸுவிர்களுமாகிப் பல பல மாயமயக்குக்களால் இன்புறயில்கிளைபாட்டுடையான்” என்று சாழ்வாரும்.

[காடோபகூடாதி] பூயில் மணம் பேரலவும், சந்நத்தில் ஒளிபேரலவும் ஏகதத்துவா விருக்கும்படி சொல்லிற்றுகிறது. ப்ரஹ்மசர்வாச்சாமராகக்கொண்ட வாமனாவதாரத்திலும் கூட பிரசட்டியவை ந்ருஷ்ணாதிதந்தாலே மறைத்திட்டும் பேரந்தாசென்றன புரணங்கள்.

இங்ஙனே சித்யணம்ச்சிஷ்ட திவ்ய தம்பதிகளின் திருவடி சிழலிலே பொதுச்சி வரழ்வேமாதா.

ஆவலத்தார் திருவடி.களை சரணம்

பெருமாள் கோயில் ப்ரதிவாதி பங்குமம்

அண்ணங்கராசார்யர் இயற்றிய

சதுச்சுலோகி வியாக்யானம்

முற்றிற்று.

ஞீர்த்.

கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்த

பஞ்சஸ்தவத்தினுள்

ஐந்தாவது ஸ்தவமாகிய

ஸ்ரீ ஸ்தவம்.

பெருமான்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய

தத்வார்த்தசித்தாமணி வியாக்கியானம்

முதல் தலோகம்

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீர்திசுதாதசேஷஜகதாம் ஸர்க்கோபஸர்க்கஸ்தித்:
ஸ்வர்க்கம் துர்க்கதிமாவர்க்கிக பதம் ஸர்வஞ்ச குர்வக் ஸரி:
யஸ்யா வீக்ய முகம் ததிங்கித பராதினே வித்தேகிகம்
க்ரீடேயம் கலு காஃயதாஸ்ய ஸதா ஸ்யாதைகஸ்யாத் தயா.

(ஐ)

அசேஷ ஜகதாம்	எல்லா வுலகங்களிலும்	வித்ததே	உண்டுபண்ணுகிறோடு.
ஸர்க்க உபஸர்க்க	{ ஸ்ருஷ்ட ஸர்வாந் சக்ஷ	அவதா	{ அப்படி அவருடைய முகம்
ஸ்திதி	{ ஸக்திரியும்		{ குறிப்பைப் பின்பெக்ஷ
ஸ்வர்க்கம்	ஸ்வர்க்கத்தையும்		விடல்
குர்க்கதீம்	கரகத்தையும்	அஸ்ய	இந்த எம்பெருமானுக்கு
ஆபவர்க்கி பதம்	மோக்ஷஸ்தானத்தையும்	தயா	அப்போட்டியோடு
ஸர்வம் ச	{ மற்றுமுள்ள எல்லாவற்றை	ஐகஸ்யாத்	{ ஒரு கிரக ஒருமித்திருக்க
குர்வக்	யும்		{ வேண்டிய காரணத்தினால்
ஸுரி	உண்டுபண்ணி கற்றித்	இயம் கீட்ட	{ (ஸ்ருஷ்ட முதலான) இந்த
யஸ்யா	எம்பெருமான்	அஸ்ய	விளையாட்டானது
முகம்	{ மாகனொரு பிசாட்டியினு	ஸதா	இந்த எம்பெருமானுக்கு
வீக்ய	{ ஸடய		{ ஆனந்தத்தை விட விப்ப
	முகத்தை	சுஸ்யாத் கலு	தரக
	மோகிக்கொண்டு	(ஸ) ஞீ:	ஆகமாட்டாதன்தே;
தத் இங்கித பராதினே	{ அந்த முகத்தின் (புருஷ	ஸ்வஸ்தி	அந்தப் பெரிய பிராட்டியார்
	{ வெறிப்பு முதலிய) குறிப்பு	திசுதாத்	கன்மமைய
	{ கிரீடப் பின் சென்றவனாய்		அளிக்கக்கடவன்.
அகிலம்	{ ஸ்ருஷ்ட முதலாகக் கீழ்ச்		
	{ சொன்னதையெல்லாம்		

எம்பெருமான் ஸகல லோகங்களுக்கும் ஸ்ருஷ்டிஸ்தி ஸம்ஸாரங்களைப் பண்ணும் போதும், அவரவர்களுடைய கர்மாத்ருணயான புருஷார்த்தங்களை வளிக்கும்போதும் மாவ லொரு பிராட்டியின் முகக்குறிப்பை கோக்கி அதற்கிணைக்கக் காரியம் செய்கிறோடு; அதப் பிராட்டியின் முகக் குறிப்பை எம்பெருமான் பின் சென்ஸாடியும் அவனோடு ஏகானுயி ருக்க

வேண்டிய தனக்குத் தன் விஷயாதினாள் ஆகத்தனக் கொடாமல் வினாய் கிடுமோ; அப்பிராட்டி மமக்கு கண்ணமையத் தந்தருள வேணுமென்று பார்த்திக்கிறதாய்த்து.

எம்பெருமான் என்ன வணக்கங்களையும் பாடத்தனித் தழிக்கும்போதும் அவாவர்கள் கரும பலன்களை அனுபவிக்கும்பொழுட்டு எவர்க்கு சாகாத் தனுபவ ஸ்தானங்களையும் எல்லா வில்லா இன்ப விடாகிய பாம்பதந்தையும் மற்றுமுள்ள போக்ய போகோபகாண போக ஸ்தானங்களான ஸகல பதார்த்தங்களையும் அவாவர்களுக்கு அளித்தருளும்போதும் பிராட்டி யின் மூகக் குறிப்பைப் பின் சென்று அவனுடைய கோக்கத்திற் கிணங்க எல்லாவற்றையு மளிக்கின்றா னென்றவித ஈம்பெருமானுடைய பாம சாஸித்யத்தைத் தெரிவித்தபடி.

ஸ்வஸ்தி திசநாத் என்று இவர் அபேகித்தே கண்ணமயாவது—பிராட்டியை கன்றாக ஸ்ததிப்பதற்கு அருகாமையான வாக்ஷைருத்தி, பக்தி எய்துததி இத்தாநிகளே பெண்பது மேல் ச்லோகத்தில் விசதமாம்.

(க)

ஹே ஸ்ரீதேவி! ஸமஸ்தகோகஜகமீ த்வாம் ஸ்தோதுமீஷாமஹே

யுக்தாம் பாவய பாரதீம் பாகுனாய ப்ரேமபாதாகாரீ த்யம்

பக்தீம் பந்தய கந்தயாச்சீதமீம் தாஸம ஜகத் தாவகம்

ஸக்யம் ஸக்யம்! கடாஷுவீரீவிஸ்குதேஸ் தே ஸ்யாம சாரீ வயம்.

(உ)

ஹே ஸ்ரீ தேவி!	பெரிய சிவாட்டியாரே!	(பரம பக்தியவனாக வளரச் செய்ய வேணுமென்னாக.)
ஸமஸ்தகோக ஜக	{ எல்லாவுயிர்கட்கும் தர மா	
நீம் த்வாம்	{ கில உம்மை	
வயம்	அடியோம்	ஆச்சீதம் { (உம்மை) அடைந்திருக்கின்ற
ஸ்தோதாம் ஸுமா மதோ	{ ஸ்துதிக்க விரும்புகிறோம்;	ஆம் ஜகம் { இந்த ஜகத்தை (அடியேனை)
யுக்தாம்	{ (உம்மை ஸ்துதிப்பதற்குத்)	தாவகம் தாஸம் { உம்முடைய ஏவற் சேவாக ளாக (அடிமை கொண்டு)
பாரதீம்	வாசகை	ஸ்தய { சூகத்தப்படுத்தவேணும்;
பாவய	(எமக்கு நீர்) அருளவேணும்;	ஹே ஸக்யம்! { ஸக்யமியே!
ப்ரேம பாதாகாரம்	அன்பு மிகுந்த	அரீ வயம் ச { இந்த அடியோங்களும்
த்யம்	புத்தியை	தே { உம்முடைய
பாகுனாய	வளரச் செய்கவேணும்;	கடாஷுவீரீ விஸ்கு { கடாஷுவீரணங்களைவிட
பக்தீம்	பக்தியை	குதே { அலைகளின் பரவுதலுக்கு
பந்தய	கல்லதாச் செய்யவேணும்.	ஸக்யம் ஸக்யம் { இலக்காகக் கடவோம்.

ஹே "ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ திசநாத்" என்று பார்த்திந்த ஆழ்வாசை கோக்கிப் பெரியபிராட்டி பார் 'ஆழ்வான்! நான் உமக்கு ச்ரேயஸ்ஸை அளிக்கவேண்டு மென்பதாகக் கேட்டுக்கொண்டீர்; ஸல்லது; என்ன ச்ரேயஸ்ஸை வேணும்? ஐச்வர்யம் வேண்டியோ? ஸந்தானம் வேண்டியோ? வேண்டியதைக் கேளும்; தருகிறேன்' என்ன;

ஆழ்வான்—'அந்த சக்தி புருஷர்த்தங்களை விரும்ப வக்கேனல்வேன்; உம்மை வரவாத் ததிக்க வேணுமென்று விரும்பி வந்தேன்.

பிராட்டி—'ஐயில் என்னிடத்திற் நீர் பார்த்தித்தப் பெறவேண்டியது என்ன இருக்கிறது! நீர் பெரிய பண்டிதர்; மஹா கவி; இஷ்டப்படி ஸ்தோத்திரம் பண்ணும்; இதில் சானளிக்க வேண்டிய ஸ்வஸ்தி என்ன இருக்கிறது?'

ஆழ்வான்—'இங்கன மருணச் செய்வனாகாத; உம்மைப் பாக்காக ஸ்ததிப்பதற்கு உரிய ஸர்வவிஸ்குத்தியை யருளவேணும்.'

பிராட்டி—'அந்தத் திருவாழி உமக்கு முன்னமே வாய்த்திருக்கிறது. வேறு தேவை புண்டாகில் கேளும்.'

ஆழ்வான்—'வாயால் சதோ சிவ சப்தங்களைச் சொல்லுகிறேனே பொழிய அன்பு மிகுந்த கவிந்த புத்தி வளக்கில்லை. அப்படிப்பட்ட புத்தியை அருளவேணும்.'

பிராட்டி—'என்னை ஸ்துதிக்க வேணுமென்று நீர் விரும்பினபோதே அப்படிப்பட்ட புத்தி உமக்கு உண்டாய்கிட்டது. அன்பு மிகாமலும் கெஞ்சுகனியாமலுமிருந்தால் என்னைத்

துதிக்க நீர் முயலமாட்டீர். ஆன பின்பு உப்படிப்பட்ட புத்தி உமக்குக் கைகடியே விருக்கிறது. வேறு தேவை யுண்டாகித் தேனும்.'

ஆழ்வான்—'உம்முடைய போருளால் வதோ சிறிது பக்தி கிடைத்திருக்கிறது; அது பரபக்தியாகவும் பாஜஞ்சனமாகவும் பாம பக்தியாகவும் முகிரும்படி அருள்புரிய வேணும்.'

பிரட்டி—'அதை நீர் விரும்ப வேண்டா; ஆழ்வார்க்குப்போல் காண்காமத்தில் படிப்படியாக அந்த பக்தி உமக்குப் பரிணயிக்கும்; காமமாகத் தன்னையே விடையப்போலவை அபேக்ஷிப்பதென்?'

ஆழ்வான்—'அம்மா! எப்போது அந்த பக்தி முதிர்ப்போகிறதென்ற கான் எதிர் பார்த்திருக்கவும் அதைவரை தரித்திருக்கவும் சக்தனானேன். உம்மை வந்து பணிக்த என்னை இப்போதே அந்தரங்ககெண்டானுக்கிப் பணிகொண்டு மெழுகிக்க வேணும்; அதற்கு எப்பாக உம்முடைய குளிர்த்த கடாகூடங்கள் அடியேன்மீது பாணிக்க வேணும். இவ்வளவே அடியேன் விரும்புவது' என்கிறார்.

[இமம் ஜகம்] 'அஹம்' என்று உத்தம புருஷனாகச் சொல்லவேண்டுமிடத்து 'அயம்ஜக:' என்று பரதம புருஷனாகச் சொல்லுதல் ஓருவகைக் கவி மாயாதையாம். ஸைப்பாதுஸத்தான வளையிலே இது ஓரு காவியை தான் என்னுமல் அடியேன் என்பதற்கு மேற்பட்டசொல் இது.

[கடாகூடவீதிவீஸ்ருதே:] க்ருபாணாகாமான திருக்கண்களிலிருந்து கடாகூடமாகிற அஹ வரிசைகள் பரவப்புக்கால் அத்திவசிகள் விழுமிடம் அடியேனாக வேணுமென்றதை.

[அமீ] கடாகூடம் பெருமல் தவண்டு கிடக்கிற விலாமைபடி 'ஏனா பச்ய சாராணிப் படியே தம் உடம்பைத் தொட்டுக் காட்டுகிறபடி. (உ)

ஸ்தோத்தரம் நாம கீராமகந்தி கவயோ யத்யத்யத்யாக் குணம்

அத்யதர த்வஸ்தோத்திரோப்ய பணிதஸ் ஸாத்ஸி வந்த்யா த்வயி!

ஸம்யக்ஸத்யகுணாபீர்ணநஸ்தோ ப்ருபு: கதம் தாத்ருசீ

வாக் வாசஸ்பதிகாபி சக்யசகா த்வத் ஸத்குணாந்ரேபிதேன

(ரு)

மேலு ஸ்ரீதேவி!	தோட்புயே!	தவதி	உம் விஷயத்தில்
சவயி	பண்டதர்கள்	வந்த்யா	வியர்த்தமாம்.
கிம் காம	எதை	(அப்படிப்பட்ட ஸ்தோத்தரம் உம்மளவில்)	
ஸ்தோத்தரம்-கூடாந்தி	{ ஸ்தோத்திரமாகச் சொல்லு கிறார்கள் }	அதோ	அதவர் (அல்லது),
(ஸ்தோத்ர சப்தார்த்தத்தை என்னவென்று விக்காரிப்பிக்கிறார்கள்?)		ஸம்யக் ஸத்யகுணாபீ	{ உள்ள குணங்களை உம்மள படி வர்ணிப்பதை ஸ்தோத்ர சப்தார்த்தம் தாமாசுச் சொல்லுவார்கள்ளாகில்,
அதை	{ (ஸ்துதிக்கத்தக்கவனிடத்தில்) நிலைநிறைவாகையும்து }	வந்த்யா	{ உம்முடைய கல்யாண குணங்களாகிற கடலில்
அத்யதிரயம்	{ வேறிடத்திலுள்ளவை யாயுமிருக்கிற }	தவத் ஸத்குண அந்	
குணம்	குணங்களை	ரேபிதேன	{ (கடல்போல் அபாரமாகுள்ள உமது கல்யாண குணங்களைப்பற்றி)
அத்யதிர	{ வேறெருவரிடத்தில் (ஸ்து திக்கத்தக்கவனிடத்தில்) }	தாத்ருசீ வாக்	{ அப்படிப்பட்ட சொல்லாக எது }
அதிரோப்ய	ஏறிட்டு	(உம்மை உன்னபடி சொல்வதானது)	
பணிதி	சொல்வதானது	வாசஸ்பதி: அபி	{ வாக்குக்கு வல்லபகுன ப்ருணஸ்பதியாலும் }
ஸ்தோத்ரம் யதி து	ஸ்தோத்ர சப்தார்த்தமாகுந்	சக்யசகா கதம்	{ ஸாத்வாசன சேர்க்கையை புடைவதாகாப்படியாகும்? }
தரிஷி	அந்த பக்தத்தில்		
(இவ்வாத குணங்களை இருப்பதாக ஏறிட்டுப் புகழ் வது ஸ்தோத்ரம் என்னும் பக்தத்தில்)			
ஸா பணிதி	அச்சொல்லானது		

உம்முடைய குணங்களை உன்னபடி வர்ணிக்கிற வாக்கானவ ப்ருணஸ்பதியாலும் கவனம் பண்ண முடியாதபோது, என்னும் முடியுமென்பதற்குப் பாஸத்தி ஏது? என்றபடி.

ஸம்போதகம் கீழ் ச்லோகத்திலிருந்து வருகித்துக் கொள்வது. தோட்டியை கோக்கி 'உம்மை கான் ஸ்துதிக்க விரும்புவதே அண்ப்பத்தமான விஷயம்.' என்பதை ஒரு சமத்தகாமமாக அருளிச் செவ்விரிதில். "த்வாம் ஸ்தோது மீஷாமமே" என்று கீழ்ச் சொன்னேனே;

உம்மை ஸ்துதிப்பதென்பது ஸம்பாதிதமான கிஷ்யத்தாலு? என்று -ஆராயுமளவில் அது ஸர்வாத்மகா அஸம்பாதிதமாகத் தோன்றுகிறதென்று உபபாதிக்கிறார்.

லோகத்தின் ஒருவன் ஒருவன் ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறானே, அந்த ஸ்தோத்ரமானது என்ன? என்று கிமர்சிப்போம். கிமர்சித்தால் ஸ்தோத்ராசப்தார்த்தம் இரண்டு வகையாகத் தேறும். ஒருவனிடத்தில் இவ்வாறு குணங்களை வேறிடத்திலிருந்து கொணர்ந்த ஏறிட்டுப் புகழ்வதை ஸ்தோத்ரா சப்தார்த்தமாகக் கூறிற பஹும் ஒன்றுண்டு. (ஒரு யாசகன் ஒரு மொட்டைடத் தலையணைப் புது வேண்டி 'குழைமுருகே, குழைமுருகே' என்று கூறுவதாம்.) இப்படிப்பட்ட ஸ்தோத்ராத்மார்த்தம் பிராட்டியிடத்தில் பாணத்தியின்பது. இவனிடத்தில் குணமில்லாமையும் வேறிடத்திலிருந்து குணங்களைக் கொணர்ந்த இவனிடத்தில் ஏறிடுகையும். அதிதராம் அஸம்பாதிதமாகையாலும். இனி மற்றொரு வகையாகவும் ஸ்தோத்ரா சப்தார்த்தத்தை நிர்வசிப்பதுண்டு. அநாவது, ஒருவனிடத்திலுள்ள குணங்களை உன்னபடி சொல்லிப் புகழ்வதாம். அப்படியிட்ட ஸ்தோத்ரமும் பிராட்டியிடத்தில் அநாத்யம். பிராட்டியின் குணகணங்களை ஒன்று கூடல் போன்றிருத்தலால் அவற்றில் ஏக நேசமும் ப்ரஹ்மப்பதியாலும் வருணிக்க அரிது என்று எரித்தமான பின்பு மற்றையோரால் அந்த குணங்களை ஒன்று விடாமல் உன்னபடி வருணிக்க முடியாதென்னுமிடம் கிர்புரஞ்சயாபவித்த மாகையாலே. ஆகவே இரண்டு வகையான ஸ்தோத்ரங்களில் ஒன்றுக்கும் பிராட்டி பக்கம் அவகாச மில்லாமென்று சொல்லுகிற இம் முகத்தால் 'அஸாத்யமான ஸ்ரீஸ்தவத்தில் நான் இறங்குவது அநிஸாஹஸம்; அநிசாபலக்ருத்யம்' என்று காச்யா நுஸந்தானம் செய்துநொண்டார்த்தம். ... (சு)

யே வாசாய் மஸோம்ச துர்க்ஷஸ்தயா க்யாதா குணஸ் தாவகா:

தானேவ ப்ரதி ஸாம்புஜிஷ்ஸாருதிதா ஸஹமாயிகா பாரதி!

ஸாஸ்யம் தத்து ௩ மக்மலே ஹி சகோர்யேநாகிலாம் சக்த்ரீகாம்

நாஸம் பாதுமீதி ப்ரக்ருஸ்ய தஸாநாஸித ஸத்யாம் த்ருஷி.

(சு)

தேவ ஸ்ரீத் தேவ தாவகா: யே குணா:	மீதாட்டி உம்முடையவைபாண எந்த குணங்கள்	[சொன்னால்]	[சொன்னால்]
வாசாய் மஸோம்ச துர்க்ஷஸ்தயா க்யாதா:	வாசுதேவம் மஸா ஸ்ஸாத் குமீ சட்டாதவையாசக ப்ரஸித்தி பெற்றிருக்கி றனவோ	சகோர அனொம் சக்த்ரீகாம் சகா [அலம்] பாஸம் அஸி காஸி இதி	{ சகோர பகிபிவ் ரெடை யானது கிலா முழுவதையும் காணு குத்தியே உட்கொள்ளவந் வேனல் வேள் என்று கிணத்து,
தாந் ப்ரத்யேவ மாயிகா பாரதி	அந்தகுணங்களைச் சூறித்தே, எனது வாசகாத	த்ருஷி ஸத்யம்	தாஸமுள்ளவளவின்
ஸாம்புஜிஷ்ஸம் (யதா ததா) உதிதா	{ தாஸமுள்ளவளவின் கிணத்து. (ப்ரஸித்தித்த விட்டது)	தாஸம்	{ [தின் ஸா உடைய விடாய் பொருந்திய] தாக்கை
ஹை	(மகிழ்ச்சித் சூறிப்பு)	ப்ரக்ருஸ்ய	{ மடக்கெடுகோண்டு [உன்னே அடக்கெடுகோண்டு]
தத்ரு	{ அப்படி வாக்கு ப்ரஸார்த் தித்ததை	காஸித ஹி	{ வெறுமணிக்குக் மரட்டா தன்னே.
ஸாஸ்யம்	பரிணாமிக்கக்கூடியதாக		
ந மக்மலே	{ [அடியோம்] கிணக்கின்றி லோம்	[அதுபோல் அடியேனும் வெறுமணிக்குக் மரட்டென்னென்கை]	

வாஸ்கொண்டு சொல்வதற்கும் கெஞ்சாக் கிணப்பதற்கும் முடியாதவை பென்றுப் ப்ரஸித்தி பெற்றதுள்ள உம்முடைய குணங்களைப் புகழ்வதற்கென்றே என்னுடைய காகிஸ் ஸுஸுமுகின்றது. வாக்கு வெளிக்கிணம்புகின்றது. ஆனால் அசம்பமான கிஷ்யத்தில் முயற்சி செய்கிறபிற பரிஹாஸ்யமென்று கிணர் கிணக்கக்கூடும். நான் இதைப் பரிஹாஸ்யப்பதமாக கிணக்கமாட்டேன். சொன்னால், கிணவைப் பருகி ஜீயிக்கவேண்டிய சகோர பகிபானது இரத்திலா முழுவதையும் கம்மொருவாசல் பருக முடியாதென்று கிணத்தத் தன் தாஸுத்ததைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்காக அந்த கிணவில் வேண்டிய அளவைப் பருகாமல் காக்ககச் சுருக்கிக் கொண்டு கிற்சுமாட்டாத. அதேபோல் நானும் உமது கச்யாண குணங்களை முழுவதும்

வர்ணித்த நுபலிக்க முடியாதென்ற கை வரங்கி சிந்தமாட்டேன். என்னும் கட்டுமானவளவும் வர்ணிக்க முயல்வது உசிதமே பொழிய, பரிணாணப்பதமாக மாட்டாதென்கை. இதனால் உள்ள அம்சங்களில் பாபச்சக்யம் வர்ணிப்பதும் ஸ்தோத்ரமாகுமென்றதாய்தது. (ச)

கோதீயாகபி துஷ்டபுத்திரபி கிஸ்ஸேஹோப்பகேஹோபி தே.

கீர்த்திம் தேவி விஹங்கஹம் ௩௪ ரீபேத்யத்யோ ௩ ஜிஹ்மோமி ௪!

துஷ்யேத் ஸா து ௩ தாவதா ௩ ஸ்மி ௩௩ லிடாபி பாகீரத்

துஷ்யேத் ச்வாபி ஹஜ்ஜுதே ௩௪ ரீபேத்யர்த்திம் து சாம்யேச் ௩௩. (ரு)

மே தேனி	பிராட்டியே			
அஜ்ஜு அஹம்	ஒன்று மதியாத அடியேன்	தாவதா		{ அவ்வளவால் [அப்பளுள் என் வாக்கில் துணைநது
கோதீயாகபி	மிகவும் கீசனாஜனம்			{ புறப்பட்ட மாதிரத்தால்)
துஷ்ட புத்திரபி	{ கெட்ட புத்தியை புடைபெய	௩ துஷ்யேத்		{ கெட்டுப்போய்விடாதது;
கிஸ்ஸேஹோபி	{ னுயிலும்		[சப்படிப் போனவென்றால்]	
அரீஹோமி	அன்பு நுண்ணதவனாகுமேனும்	பாகீரத்		{ [ஸ்தவ? பரிசுத் த ம ா ன]
தே கீர்த்திம்	{ குருவிதமான கெடு முயற்சி	௩௪		{ சக்கா தீர்த்தமானது
	{ கிஸ்ஸதவனாகுமேனும்	கௌ		காரினால்
விஹங்க	{ உம்முடைய கீர்த்தியை	கீட அபி		கக்கப்பட்டாலும்
௩ ௪ ரீபேமி	{ [ஸ்தோத்ர முகத் தா தே]	௩௪ துஷ்யேத்		{ கெட்டுப்போய்விடாததெனே.
௩ ஜிஹ்மோமி ௪	{ வாய்கொண்டு அநவசிய	௩௩ அபி		{ [சக்கா தீர்த்தத்தை கக்கின
	{ கிஸ்ஸதவனும்	௩௪		{ அந்த] ஈடியும்
௩ ௪ ரீபேமி	அஞ்சுவதயில்லை.	௩௪ ஜ்ஜுதே		{ வெட்கப்படுகிறதில்லை;
௩ ஜிஹ்மோமி ௪	வெட்கப்படுவதயில்லை.	௩ ௪ ரீபேமி ௪		{ மயப்படுவதயில்லை.
		௩௩		{ [அந்த] காரினாலைய
௩ ௪ ரீபேமி	{ [என் னு கி வர்ணிக்கப்படு	துர்த்திம் து		{ தாஹமோ வென்றால்
	{ கீம] அந்த கீர்த்தியோ	௩௩		{ [சக்கா தீர்த்த பாணத்தினால்]
	{ வென்றால்	௩௩		{ தணிக்கவிடும்.

அதி கூடாதுதான் ஒரு மதுஷ்யன் ஸர்வோத்தக்ருஷ்டனான ஒருவனை ஸ்தோத்ரம் பண் ணப்படுகிறது ஸ்ஜ்ஜா பயங்களுக்கு ஆஸ்பதமாக நோகத்திக் காணப்படா நின்றது. அன்றியும் தேவர்களுக்கு சேஷமான புரோடாசத்தை காய் ஸ்பர்சித்தால் அந்த புரோடாசம் துஷ்டமான னுப்போலே உத்தம புருஷர்களை நீச ஜாதம் ஸ்தோத்ர முகத்தாலே வாய்கொண்டு ஸ்பர்சித்தால் அந்த உத்தம புருஷர்களுக்குக் கெடுதி கிளையக்கூடுமென்றே! ஆனபின்பு, அதிகூடாதுதான் தீர் ஸர்வோத்தக்ருஷ்டையான பிராட்டியை ஸ்ஜ்ஜா பயங்கனின்மீதே ஸ்துதிக்கப் படுகிறது இதனால் அப்பிராட்டிக்குப் பொல்லாங்கு விளக்க கிளத்த அிட்கரே! இது உமக்குத் தருமோ? தகாதகாரனும்; ஆகையால் இனிவரவது ஸ்ஜ்ஜாபயங்கனை மேற்கொண்டு ஸ்தோத்ரத்தினின் றும் பிற்காலத்திராதிஸ் இரண்டு தீயையும் சிவத்தயமாகும் காண்டு—ஆழ்வாசை கோக்கிச் செவ் செல்லுவதற்குக்கொண்டு தீர்த ச்னோகம் பாவஞ்சந்தமாகிறது.

கான் ஸ்ஜ்ஜாப்படவும் பயப்படவும் காணவில்லை; என்னுடைய ஸ்தோத்ரத்தால் பிராட்டிக்கு அவதப்பனோமுமுண்டாகாதென்று ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருவிச்செய்திருர். கான் அதிகூடாதுதான், துஷ்ட புத்தியை புடைபயனும், காகெஞ்சு இல்லாதவனும், 'கள்ளத்தேன் காலும நொண்டாய்த் நொண்டுகே கொண்ப்புண்டு' என்றபடி கபடமாகவானாலும் சில கைக்கர்பட வேஷங்களைப் பூணாமே; அப்படிப்பட்ட சேஷமுதமுயில்லாதவனாக இவ்வகை களாலே அதயத்தகர்ஹனியனாகிநுத்தேனுகினும், பிராட்டி! உம்முடைய திருக்கலயாண குணங்களை சிப்பபவனாகவும் சிர்ஜ்ஜுனாகவும் ஸ்துதிக்க இழித்துவிட்டேன். இப்படி வர் வாதமாக அசுத்தானாக அடியேன் உம்முடைய கீர்த்தியைப் புகழ இழித்துவிட்டவளவால் அந்த கீர்த்திக்கு ஒரு அவதப்பனும் கிளையது. இது எப்படிப் போனவெனினால்; நாய் என்பது ஒரு கிக்குஷ்டமான ஜாது. அது தன் அிடரின் மிகுதியினால் 'கக்கா தீர்த்தத்தைப் பருஞ் கின்றது. அப்படியாகுமபோது "ஜ்ஜுபா! பாம புண்ப தீர்த்தத்தை காய் ஸ்பர்சிக்கலாமோ?" என்று அது அஞ்சுவதயில்லை, வெட்கப்படுவதயில்லை; அந்த காரினாலைய அிடரையோ தீர்த்து

விடுகிறது. அன்றியும், அந்த தீர்த்தமும் அகம்பர்த்தம் கெடுவதில்லையன்றோ? அது போலவாமென்கிறார்.

இதனால் குணங்கள் அகம்பர்த்தமும் போல் அபரிமேயமாயும் ஸ்வதச்சுத்த மாயுமுள்ளவை என்பது விளங்குவதன் ஆழ்வாருடைய எவ்வித கடத்த வசம்பாறுவதான மும் என்கு விளங்கும்.

[லிஹந்] பிராட்டியின் கீர்த்தியை கங்கையாகவும் தம்மை அகமராகவும் அநுஸந்தித் தமைகருச் சேர(லிஹந்) என்கிறார். லிஹநாதுக்கு 'கக்குதம்' என்ற பொருளாயினும், இவரு, வாய்கொண்டு வருணிப்பதில் கோக்கு. ... (6)

ஐசுவர்யம் மஹாதேவவாஸ்பதவா த்ருச்யேத பும்ஸாம் ஹி யத்
தல்லகம்ப்யாஸ் ஸமுதிசுதுதுத் தவ யதஸ் ஸார்வதீகம் வர்த்ததே!
தேவைதே ந லிஸ்மயேமஹி, ஐகக்ரோதோரீ காரவண:
தத்யம் மத்யத கதுதுதுத் தவ யத: ஸ்வாத்மரக மாத்மேச்வர:.

(7)

[மேலே தேவி]	[கடாட்சயே]	[கடாட்ச விஷயத்திலே என்றபடி.]
பும்ஸாம்	மதுஷ்யக்ருக்கு	க விஷயமேமஹி
ஸார்வதீகம்	{ இவ்வுகைம் மேலகைம் மூர விப] கண்ண விடக்கரிது முண்டாகக் கடவதான	ஆச்சர்யப்படமாட்டோம்; வனென்றால்
யத் ஐசுவர்யம்	யாதொரு விபவமானது	{ உலகங்கட்கெல்லாம் தலைவனாயும்
மஹாதேவ வா	பெரிதானவோ	{ தனக்குத் தானே அனாயு முள்ள
அதவா அல்பம்	அல்லது ஸ்வஸம்பாடவோ	ஸ்ரீமத் காராயணமும்உட
த்ருச்யேத	காணப்படுமோ	உம்முண்டய
தத்	அந்த விபவமானது	கடாட்சம் பெறுவதனால்
ஸகம்ப்யா தேவ	ஸகம்ப்யாதே உம்முண்டய	தன்னி
யத: ஸமுதிசுதுதுத்	{ யாதொரு கடாட்ச விசேஷத் தாலே	சுருதார்த்தமாக
வர்த்ததே	விளைவின்றதோ	விளைகிறோன்றோ;
தேவைதே	அந்த இந்த கடாட்சத்தினால்	[ஆகையால் ஆச்சர்யப்படக் காரணமில்லை யென்கை.]

ஆக இவ்வளவும் கீழ் ஐந்த சுவோகங்களும் ஸ்தோத்தரோபோத்தாதமாய் இனிமேல் ஸ்தோத்தராயம்பமாய்ச் செல்லுகிறது.

ஐசுவர்யமானது ஐவிகமும், ஆமுஷ்யிகமும் இரண்டு படிப்பட்டிருக்கும். இஹஸோ கத்தில் தாதார்ப்பஸம்பத்ஸம்ருத்தாராயிருக்குமிருப்பு ஐவிகைச் சுவர்யமாம். ஸ்வர்க்காதி பரம பதார்த்தமான உபரிதக ஸோகங்களில் விடபெற்றிருக்குமிருப்பு ஆமுஷ்யிகைச் சுவர்யமாம். இவ் விருவகைப்பட்ட ஐசுவர்யமும் பிண்டியும் இருவகைப்படும். இஹஸோகத்தில் காமாதிக்காரி பாயிருக்குமிருப்பு ஸருவான ஐசுவர்யமாம். சகாலச்சகியா விருக்குமிருப்பு குருவான ஐச் சுவர்யமாம். ஸ்வர்தவஸோகங்களில் இந்திராவிருக்குமிருப்பு ஸருவான ஐசுவர்யமாம். 'சென் றால் குடைவரம்' இதுபாதிப்படி விருக்குமிருப்பு குருவான ஐசுவர்யமாம். இப்படிப்பட்ட ஸகல ஐசுவர்யங்களும், மஹாஸாஷ்யியே! உம்முண்டய கடாட்சத்தின் பயனாக விளைவின்றன என்கிற இவ்விஷயத்தைக் கேள்விப்பட்டிப் பலர் ஆச்சரப்படுவார்கள். ஆனால் கான் இவ் விஷயத்தில் ஸ்வஸம்பரம் ஆச்சரப்படுவேனவ்வேன். வனென்றால் ச்ருதிகளாலே நிஸ்ஸமா ப்யதிகளுக ஒதப்பட்டுள்ள ஸாக்ஷாத் ஸ்வேச்வரனும் 'காம் ஸகம்பீ கடாட்சத்திற்குப் பாத் மாகப் பெற்றபடியால் தான் தன்யாரனோம்' என்று விளைப்பீடா சிறகையாலே, ஒன்றான ஸ்வேசவாஸே தத்யனாகவன் உம்முண்டய கடாட்சம் இவ்வருகள்ள சேதகவர்க்கக் களுக்கு ஐசுவர்ய தேஹநவாகித ஆச்சரப்பதண்டிறே. இதனால் ஸகம்பீ கடாட்சம் என் பெருமான தனக்கும் பாதத்தகீய மென்றதாயத்து. ... (8)

ஐசுவர்யம் யதசேஷபுங்ஸி யதீதம் ஸோகத்தர்யவாஸ்யயோ:
ருபம் யசச ஸி மங்கனம் கிமபி யவ்வோகே ஸித்திபுச்யதே!
தத் ஸர்வம் த்வததீகமேவ யத: ஸ்ரீரீத்யபேதே வர,
யதவா ஸ்ரீமதித்தருசே வசனா தேவி ப்ரதாசதுதே.

(9)

மேலே தேவி!	கிராட்டி	சத் தர்மம்	{ அந்ந ஐச்வர்யம் முதலியவை யெல்லாம்
அசேஷபுயிர்	{ ஸமஸ்ததேவதார்தவி ட த் தி தும	யத்	{ உத்தம குரணத்தால்
பத் ஐச்வர்யம் [அஸ்தி]	{ யாதெ தாகு ஐச்வர்யமும் ஹதோ,	தவத் ததீயமேவ	{ உம் துணைக்கு அடங்கிய தாகவே யிருக்கிறதோ
ஸௌஸ்தர்ய லாவண்ய யயோகி யதிதம் ரூபம்	{ அவயவ சோபையாகிற ஸௌஸ்தர்ய மென்ன, ஸமுதாய சோபையாகிற லாவண்ய மென்ன, இவற நின் உருவம் யாதென் றுஹதோ	அநி [தத் ஸ்வம்]	{ துக்காசனத்தினால் அதெல்லாம்
லோகே	வேகத்தின்	ஸ்ரீஃ துதி அபேதே ஹ	{ ஸ்ரீ பெய் ன் னு அபேதமா சவேவ [அநாவது, ஸ்ரீயென் னும் சொல்லாறேயோ]
பஞ்ச ஸ்தி மங்களம்	{ மங்களகர மென் னு பேர் பெற்ற த யாதென்ன உண்டோ	யத்ஹ ஸ்ரீரக் திதி சத்ரு	{ மகத்தா ஸ்ரீரக் திதி சத்ரு
யத் திமதி ஸ்தி துதி உச்சயதே	{ யாதெ தா ன் னு 'கல்லை' சன் னு சொல்வப்படுகி றதோ	சேக வசனா ப்ரதாம் அத்ருதே	{ ஸ்ரீரக் திதி சத்ரு மகத்தா சொல்லாமேயியா ப்ரதார்த்தியை அடைவின்றது.

உலகத்தில் அவ்வோ வஸ்துக்கள் மேன்மை பெற்றிருப்பதும் அழகு பெற்றிருப்பதும் எல்லாம் ஸக்யம் ஸம்பந்த சிபந்தன மென்கொள். ஐச்வர்யமாவது— 'ஐச்வர்ய பாவா' என்றாய் துன் துக்குக் கடவனுயிருக்கை. இப்படிப்பட்ட ஐச்வர்யம் ஏறும்பு முதல் பிரமாணவாக் அனை யரிடத்திலுமுண்டு. சிறந்தவையுக்கு மேற்பட்டது மகிமை. மகிமைக்கு மேற்பட்டது மதுகாய், என்றிப்படி துன் துக்கொன்ற மேற்பட்ட உயிர்கள் உண்டாகையாலே ஓய்வொரு ஸ்ரீமாவதும் ஓய்வொரு வகையான ஐச்வர்ய முண்டிதே. [ஸௌஸ்தர்ய லாவண்யயோ:] ஸௌ வஸ்துக்கள் அவயவத்தோறும் அழகுடைவதாயிருக்கும்; ஸௌ வஸ்துக்கள் ப்ரத்யேகாவயவ சோபையற்றிருத்தாலும் அவயவஸமுதாயத்தினே ஒரு விசக்ஷணமான சோபையை யடைந்தா யிருக்கும். ஆக இப்படி ஸௌ வஸ்துக்கள் ஸௌஸ்தர்யசாலிகளாயும் ஸௌ வஸ்துக்கள் லாவண்ய சாலிகளாயும் இருப்பதாம். [யத் ஸ்தி மங்களம்] மஞ்சள், புஷ்பம், தீபாமுதலிட ஸௌ வஸ்துக்கள் மங்களகரங்களாக ப்ரஸித்தி பெற்றிருக்கும்; இவையும் [யத் திமதி ஸ்தி துதியுச்சயதே] அழகிய வஸ்துக்களாயும் மங்கள வஸ்துக்களாயும் இவையாதொழிந்தாலும் ஸௌ வஸ்துக்கள் 'கல்லை பொருள்கள்' என்று சொல்லப்பட்ட சித்தியும் திருமண்கறி முதலானவை. ஆகியிப்படி அவ்வோ வஸ்துக்கள் சீர்கம பெற்றிருப்பதெல்லாம் வஸ்யம் ஸம்பந்த சிபந்தனமானபடிபால் தான் ஸௌ வஸ்துக்கள் ஸாஷாத் ஸக்யம் வாக் சப்தந்தாலும் ஸௌ வஸ்துக்கள் ஸக்யம் விசிட்ட வாக் சப்தந்தாலும் வ்யவஸ்தாபிக்கப்படுகின்றன. திருவிளக்கு, திருமாளிகை, திரு மலை, திருமேனி முதலிய வ்யவஸ்தாக்கள் "ஸ்ரீஃ தி அபேதே ப்ரதாம் அத்ருதே" என்பதற்கு உதாரணமாகவும், ஸ்ரீமதஸ்தேயஸ், ஸ்ரீமத்வஸுதரி இவ்வாதிவ்யவஸ்தாக்கள் ஸ்ரீமதிதீத்ருசோ வசஸா ப்ரதாம் அத்ருதே என்பதற்கு உதாரணமாகவும் கொள்ளத்தரும். (அ)

தேவி த்வம் ஸ்ரீமாவதிர் க ஸ்ரீரூ பாடு த்வயா ஜ்ஞாயதே.
யத்யப்யேவ மதாபி கௌ ஸ்ரீமயேன் ஸ்ரீஜ்ஞதா ஸ்ரீயதே!
யங்காஸ்த்யேவ ததஜ்ஞதாஸுருஜுக் ஸ்ரீஜ்ஞதாயா விது:
வ்யோமாம்பேஜ விரத்தயா கிவ விதக் ப்ரதக் தோய நித்யுச்சயதே.

(அ)

மேலே தேவி!	கிராட்டி	வ்யவஸ்தா	{ இப்படி ஒருவரால் மறியப் படா நிருத்தபோ திலும்
தவம் ஸ்ரீமம்	{ உமது டெனாமையின் வள்ளி	அபேதே	{ உங்களிருவர் ஸ்ரீமையால்
அவதி	{ உளது	ஸ்ரீஜ்ஞதா	{ ஸ்ரீஜ்ஞதாவ யிருதானது
ஹரிஜ்ஞ	எமதுமாயுதமும்.	வாக் ஸ்ரீயதே	{ குறைவுபடுதே தே யிவ ஸ்ரீ, [சென்னருவ]
யத்யபி மஜ்ஞாயதே	அறிவப்படுதென்கலை.	யத்	{ உத்தம குரணத்தால்
தவயாபி	உம்மாதும்		
ஸ்ரீஜ்ஞாயதே	அறிவப்படுதென்கலை.		

காந்தி ஏன்	{ [உலகில்] அடிபோடு கிடையாதோ,	அடிபோடாமலேயும்	ஆகாயத்தாமரைபை
ததற்குநாம்	{ அந்த அமைதி வந்து வந்த பதிலை கொண்டுமணிக்குப்	நிதந்தபா அந்த	{ உலகநாத [இது ஆகாயத் தாமரைப் பூ என்று] அறிவியல்
மர்வதற்குநாம்	{ மர்வதற்குநாம்		
அதுகுறும்	{ ஒத்ததாம்	{ 'அமைதிப் பாதை' இது	{ 'நிதந்த பாதை' என்று [உலகத்தாரால்] சொல்லப்படுகின்றனவே!
கிதா	{ [கிதா] கிதா	உச்சபதே	

பிரட்டியே! உம்முடைய கைபயமாண உம்முடைய உம்முடைய பரந்தாரை எம் பெருமானும் இவ்வகைவென்று பரிச்சேசித்த அறிவுப்பெற்றிதான்; ஆனால் இது கொண்டு உங்களுடைய மர்வதற்குநாம் கொடுத்த சொல்லமுடியாத. நாம் பதார்த்தத்தின் குன்றே உம்முடைய மறியாமலையும் சேர்ந்தோம், அதன் கீழ்க் அறிவியல் பென்றால் நாம் பதார்த்தத்தில் எவ்நேசத்தை அறிவியல் பென்று காப்படுகிறபடியால் மர்வதற்குநாம் தகு ஏன் பங்கம் காத்தென்கிற;

உலகத்தினுள்ள பதார்த்தங்களின் குன்றை பரிபாடுநித்தரம் அது மர்வதற்குநாம் ஐமாரமுமேயன்றி அடிபோடு இக்கால பதார்த்தங்களை அறிவாதோழியை மர்வதற்குநாம் ஐமாரமுமேயன்றி. இக்கால வந்துக்கி இக்காலவையாவே அறிந்தோனவது மர்வதற்குநாம் பொருந்திப்பதேயாம். இக்கால வந்துக்கியும் தெரிந்தகொண்டால்தான் மர்வதற்குநாம் கைகமாருமேயன்றி கொள்கை அறிவியலேயாவும். மலிகமன், முயற் கொம்பு காண்கீர், ஆகாயமர் இவ்வையோற இக்கால வந்துக்கி ஒருவன் உள்ளே காண்கினைத்தகொண்டு கைவறுகித்தரம் அவன் பரிச்சேசியில் அப்போது என்னப் படுவானேயன்றி, 'இவன் இக்கால வந்துக்கியும் தெரிந்தகொண்டிருப்பதற்கு விசேஷத்தொடர என்ன ஒருவராவும் புறப்படான்.

அதேபோல, பிரட்டி! உம்முடைய மறியாமலுக்கு அவதிபென்பது உலகில் மதாரகக் காணப்படுகின்ற வந்துக்கிப்போல் வந்துக்கி உலகநாத அந்த கீழ்க் அறிவாத உங்களுக்கு மர்வதற்குநாம் கைவறுகித்தரம். காண்கினை உம்முடைய மறியாமலுக்கு என்னியில் காணையால் தீவ்மறியாவது; என்னிற் பதார்த்தம் முயற்கொம்பு முதலானவை போல் அறந்து அப்படி உலகநாத பதார்த்தத்தை கீழ்க் தெரிந்தகொண்டாமலாவது உலகநாத அறிவாயை. இது பதார்த்தத்தொடரவாயாவது அஞ்ஞானம் பொழிய மர்வதற்குநாம் கைவறுகித்தரம் அஞ்ஞானம். இது அடிக்கழஞ்சுப்பது உலக அஞ்ஞானத்தையும் கைவறுகித்தரம் கொண்டு இதனைப் போக்குகின்ற கைவறுகித்தரம்—[அதாவது—பிரட்டியின் மறியாமலுக்கு அவதி புண்டென்று கினைத்தொடரவாய்] உங்களுடைய மர்வதற்குநாம் கைவறுகித்தரம் பரிச்சேசியாவிகள் காண்கினை பட்டமே பரிச்சேசியாவிகள் என்றதாயிற்று.

ஆக இந்த சீரோகத்திற்கு பதார்த்தமேயும் பிரட்டி கைவறுகித்தரம் மறியாமலுடைய வன் கைவறுகித்தரம் பட்டம்.

...

...

...

(அ)

மேலே வகைப்படுத்தியபடிதரத்தையும் வாய்ப்பு பரிசுறுகு முதலாகத்தி/ ஸா பாரத் பகவத் து பத்யதான் தாம் தேவதேவானுமீம் சரிமாராயமா? (அ)

மேலே	உலகத்தில்	உலகநாத	{ [இருக்கிற] கொண்டு
வகைப்படுத்திய பதி தரத்தையும்	{ ஒருவன் மாரம்போல் துடக்கிப் பிழைப்பதும் ஒருவன் பருவப்பதிபோல் மறியாமலாகுதல் கிதாப்பதும் மர்வதற்குநாம் தரத்தையும்	பகவத் ஸா பாரத்	{ இருக்கிற கொண்டு துடக்கியவன் அந்த மாரம்போல் காண்கினை மர்வதற்குநாம் தரத்தையும்
உலகநாத	{ பகவதோடு காண்கினை	பதிபதான்	{ அடிக்கழஞ்சுப்பது உலக அடிக்கழஞ்சுப்பது
பரிசுறுகு பரிசுறுகு	{ அதுகாண்கினை பரிசுறுகு	தரம் சரிவம்	{ தேவதேவ மறியாமலும்
	{ மாரம்போல்	துடக்கியவன்	{ தேவதேவ மறியாமலும்

ஸக்ஷீகடாக்ஷம் பேற்றவர்கள் பக்கல் வாக்தேவியான ஸாக்ஷியை தாஸாதுதாஸி யாகக் காத்திருப்பன் என்கிறார்.

‘கலையாகிக் கொம்பாகிக் காட்டகத்திற் பிறகு மலையால் நல்ல மரங்கள் சமை நடுவே நீட்டோலி வாகியா சின்னான் குறப்பதீய மார்ட்டாதவன் கணமாம்’ என்ற படி மர மென்று இகழலாம்படி சிலர் மூட்டாதமாக்கனாயிருப்பதும், தேவகுருவான் ஸாக்ஷாத ப்ருதாஸ் பதியின அபராவதாமென்று புகழலாம்படி சிலர் மதுராஜ்ஞாநாக்களை யிருப்பதும் ஸாக்ஷாதிக் கடாஷ்குத்தினுடைய அநவயவ்யுத்திரேகப்படித்தமாக கிகழ்கின்ற தெனபத மலேவருமறிந்த விஷயம். அப்படிப்பட்ட வைபவமுடைய ஸாக்ஷதியும் ஸக்ஷீகடாக்ஷம் பெற்றவர்களின் கருமநவராததிலே துவண்டு, அவர்களுக்கு ஏவா தொழில் செய்யும் பரிசாரிகையா யிருப்பதால் அதற்கேற்ற பெருமை வாய்ந்த பிராட்டியைச் சரணம் புருவோமென்கிறார்.

மேலு இரண்டாம் ச்லோகத்தில் “புக்தாம் பாவய பாஸ்தீம்” என்ற பிராட்டி பக்கல் வாக்கஸம்ருததிகைய ப்ரார்த்தித்த ஆழ்வாரை கோக்கிச் சிலர், ‘வாக்கஸம்ருததிகையப் பிராட்டி பக்கல் ப்ரார்த்திப்பதால் என்ன பயன்? ஸாக்ஷாதிகேய்யபன்றோ அதனை அளிக்க ஸக்ஷமாள்; அளபின்பு அந்த ஸாக்ஷதியைக் குறித்த ஸ்தோதரம் பண்ணுவதே கருதி’ என்று சொல்ல, அவர்களுக்கு மறுப்பாக அருளிச்செய்தது இந்த ச்லோகம் ஸாக்ஷமாம். நீங்கள் வாக்க தேவதை பென்று கொண்டாடுகிற அந்த ஸாக்ஷதியும் தீயதாஸியான பின்பு, நான் அந்த பிராட்டியை விட்டு ஸாக்ஷதிகையப் பறந்துத் தருதியெனவேனது ஸுசிபித்தபடி.

[யதீயதாஸீ] யஸ்யா: இமே யதீயா:; யதீயாகரம் தாஸீ—என்றாகக் கடவது. இந்த வ்யுத்தபத்தியால் ஸாக்ஷதிகையவன் பிராட்டியின் அடிவயர்களுக்கு அடிவயள் என்னு மாததம் விளங்கும்.

யஸ்யா: கடாஷ்குருதுவீக்ஷணதீக்ஷணேக ஸத்யஸ் ஸமூக்ஷிதபஸ்ஸவ முக்ஷஸாஸ!

விச்வம் விபர்ப்யஸமுத்தவிபர்ப்யம் ப்ராக் தாம் தேவதேவமஹிஷம் சீரியமாசீரயாம்: (கஉ)

ப்ராக்	{ முன்னே [ப்ரளய காலத் தில்]	ஸத்ய:	{ அந்த ஸக்ஷிப் பூண்டான ஆணத்திலேயே
விபர்ப்ய ஸமூத்	{ ஸக்ஷீ கடாஷ்கும பேருமை	ஸமூக்ஷித பஸ்ஸ	{ கொழுந்து விட்டுக்கிளர்ந்து வம் உடலாஸ
விபர்ப்யம்	{ வாலே வாட்டமடைந்திருந்த ஐந்தானது		{ விளக்கிறோ
விச்வம்	{ பாவலொருமிசரட்டி லுடைய	தேவதேவ மஹிஷம்	{ தேவதேவ மிராஜுடைய தீய மறநிழியான
யஸ்யா:	{ கடைக்கண்ணுலே மெல்ல	தாம் சீரியம்	{ அந்தப் பிராட்டியைப்
கடாஷ்கு மருது	{ கோத்தவேணு’ மென்கிற	ஆசீரயாம்:	{ அடிவயள்கிறோம்.
விக்ஷண தீக்ஷணே	{ ஸக்ஷிப்பத்தானே		

ப்ரளய காலத்தில் ஸக்ஷாத்மவாக்கமும் காண்களேபா கிதுமாய் இறகொழிந்த பறவை போல் ஒரு ப்ரய்ருத்திக்கும் யோக்யமானதீயே துவண்டு அஸத்தகபமாய்க்கிடக்கையில் ‘இவ்வாத்மவாக்கமடைய ப்ரய்ருத்திசுக்ஷமமாக வேணும்’ என்று கருவுள்ளம் பற்றி நின்று பாவலொரு பிராட்டி அவ்வாத்மவாக்கத்தை கோக்கிக் குளிரக் கடாஷ்கித்த முயன்றவளில் தானே, அனைத்தும் தவட்கி கீங்கித் தவிரும் முய்யமாய்ப் ப்ரருபககென்ற விளக்க யோக்துமோ, அந்தப் பிராட்டியைச் சரணமடைகிறேனென்கிறார். அதுபோலே அஸதக்ஷி ஸய்க் கிடக்கிற அடியேனையும் குளிர கோக்கி ஸதகோஷ்மதீயே அர்வயப்பிக்க வேணு மென்னும் ப்ரார்த்தனை இதில் உள்ளுறை.

தாவாஸச் சபத்தாலே கிச்சுக்கொம்படி புவகந்தயத்தையும் பரிதயஜித்தப் ப்யோசிதி யிலே பிராட்டி எழுந்தருளினபோத நதகடாஷ்கு அபாவத்தாலே ‘அஸந்நேவ’ என்னும்படி ஸக்ஷமாஸ தரிபுலம பின்பு ‘செழுக்கடவருதினிற பிறத்தவவளும்’ என்னும்படி அமுதிவ வரும் பெண்ணமுதாயவதரித்த ஸாக்ஷதயாய் மஹாஜ்ஞ வணகயாய் சிதரமாய்யா நுலேபலாக யாய்க் கொண்டு கிகழ்கின்ற திருமார்பிக் சேர்த்து ‘அகலக்ஷ்ணேணியுய’ என்று ஸம சலேஷித்தவந்தாய் தன்னுடைய காண்ப சிதல கடாஷ்கு ஸாதாவாஷ்கதாலே வழிய வாரக்க, அந்தாய் அத்தாலே ஸதஸதிபற்ற ஸம்ருததமான படியை இச் ச்லோகத்தில் அருளிச்செய்கிறார். என்ற ஆச்சார பிண்டி [சதச்ச்லோகி] ஸ்வாக்யானத்தின்படி இந்த

சீலோகத்திற்கும் அதனே கருத்தாகவுமாம். இப்போது 'புரக்' என்பதற்கு தர்வரஸச் சரபத்தாலே ஐகத்தைய சிச்சுதிகமான வந்து என்று பொருளாய்த் து. இவ்வர்த்தம் சதுச் சீலோகே பரவ்யகாரான வேதாந்ததேசிகனுக்கும் அபிமதமாய்ருக்கும். ... (க௦)

பய்யா: கடாசுவிஷாசுணகநம் ஸுதிதா மஹேசன் ஸ்பு:
ஸ்ரீரங்கராஜமஹிஷி ஸா மாயி விசுதநம் லக்ஷி:

(கக)

பய்யா:	{ பாவனொரு பிராட்டியி னுடைய	மஹேசன் ஸ்பு:	{ பெருஞ் செல்வம் விஞ்சிய வர்களுக்க ளுடையனோ
கடாசு விஷாசுண கநம் ஸுதிதா:	{ கடைத்தகை வேக்கத்திற்கு ஒரு கெடுப்பொழுதாய் தும் இவ்வகைப் பெற்ற வர்கள்	ஸ்ரீரங்க ராசியாராஜிப னா ஸுதா:	{ ஸ்ரீரங்க காச்சியாராஜிப அந்தப் பிராட்டி அகபேஷையுங் கடாசித்தருளாக,

பாவனொரு பிராட்டியின் கடாசுவிசுணகத்திற்கு சுணகநம் பரதர்வரஸவர்கள் தர்வரஸவர்களோ, அப்படிப்பட்ட மஹா மஹிமசாசியான பெரிய பிராட்டியார் அடியேனை யும் கடாசித்தருளினி தப்பனுக்கவேணுமென் ன பார்த்திக்கிறபடி.

'சுணகஸக்யம்' என்றும் பாடமுண்டு. பொருள் ஒன்றே. [மஹேசன் ஸ்பு:] இங்குச் சொல்லுகிற மஹேசத்தவம் ஐதரிகமாயும் கௌத்ரமாயுமுள்ள ஐச்வர்யமல்ல. அதுவாகில் அத் தகைய ஐச்வர்ய விதத்திற்காக, ஆழ்வான் ஸக்யி கடாசுதந்த விரும்புகின்றாரென்ன வேண்டி வரும். குபேர விபவத்தினும் விஞ்சிக்கிடத்த சிவதிக ஸம்பதத்தைத் தருணவத்தரித்து, 'பொன்வட்டித்திரைபெறித்த புசுமூடபோன வாழியே' எனது வாழ்த்துகளைக்கிடான பாய விக்கிப்பெற்ற உஞ்சலருத்திரபாலே காலசுபயம். சுடத்திக்கொண்டு போந்த ஆழ்வானுக்கு இத்த ஸாந்தர்வரஸ ஐச்வர்யத்தின் கண்கூறு சிவசிறுக்க ப்ரஸத்தி யில்கிடையே, ஆனபின்பு இங்குத்தை மஹேசசப்தம் ஸ்வரூபாருபஸம்பதஸுருதியை புடையவர்களையே சொல்லக் கடவது. அதாவது கைக்காய ஸம்பத்தி. 'மீனமர் பொய்கை ஸான்மலர் சொய்வான் வேட்கைமீனேடு சென்றிழித்தே' கால்கொளக் கைக்கின் காலமர் வேழத்தை 'ஸ து நாகவர: ஸ்ரீமான்' என்றதும்; தாவணபவத்திலே திவங்கருதரூபப் புலிடம் தேடித் தரை யிலே கால பாவமாட்டாதே ஸ்ரீராமவிஷயீகாரம் பெறுவதாக ஆகாசத்திலே வந்து கின்ற ஸ்ரீவிபிஷணுநுவரின் "அந்தரிசுக்கத: ஸ்ரீமான்" என்றதும் "ருவவயத்தக்கக்கரியும் பரியுமிராச்சி ஸமுமெல்லாம் தறத்த காளாமே யிக விரும்பிப் போந்த இவ்வ பெருமானே "லக்ஷ்மணே லக்ஷ்மிஸம்மந:" என்றதும் கைக்காய ஸம்பத்தைக் கணிசித்திறே. இந்த கைக்காய ஸம் பத்த இஹேஸரத்தின் அர்ச்சாவதாரத்தின் கிடைக்க வேணுமாகுதும் பாயபதத்திற் கிடைக்க வேணுமாகுதும் ஸக்யி கடாசுதந்தானன்றித் கிடைப்பது அருமை என்னுமிடம் 'பங்கவத் தாள நிருவருளும் கொண்டு கிண்கோயில சிப்த்த' 'பூவளரும் நிருமகணாலருள் பெறறுப் பொன்னுலகை பொலிவர்தாமே' இப்பாதி அருவிச் செயல்களாலும் ஸ்ரீவாசாய ஸ்ரீஸகலக் களாலும் விசதம். பிராட்டிபக்கவ கடாசுதம் பெருதே அவனைப் பெறவினைப்பார் பெறும் பேறறுக்கு குர்ப்பணாகையை ப்ரதமசிதர்ச்சமோக ஸம்மாசார்பர்கள் காட்டிய போருவர்கள். [ஸா மாயி விசுதநம் லக்ஷி:] அடியேனையும் குளிரக் கடாசித்தருளினி, அதை கைக்காய ஸம் பத்தை அடியேனும் பெறறேனும்படி அருள் புரிய வேணுமென்கை. (கக)

ஸ்ரீகாஞ்சீ. ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கண்ணின் இயற்றிய
ஸ்ரீஸ்தவ வியாக்யானம்
முற்றிற்று.

மணவாள மாமுனிகளின்

வைபவச் சுருக்கம்

—0—

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ சம்பிரதாயத்தில் பல ஆசிரியர்கள் விளங்கினாலும் முவர் முக்கியமாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளார்கள். கம்மாழ்வாரும் கம் இராமானுசனும் கம் மணவாள மாமுனிகளும் மாவர். ஆனதுபற்றியே 'ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்; கம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்; ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்' என்ற ஸ்ரீ வைஷ்ணவவுலகம் திச்சுவும் அதுஸந்தானம் செய்துவருகின்றது. முதன்மையான ஆசிரியர் கம்மாழ்வாரேன்றும், இடையாசிரியர் எம்பெருமானார் [ஸ்ரீராமாநுஜர்] என்றும், கடையாசிரியர் மணவாள மாமுனிகள் என்றும் கொள்க.

ஸகல வேதங்களுக்கும் ஸாரம் திருவஷ்டாசூர் மத்திரமென்றும் அதனுள்ளும் ஸாரமானது ப்ரணவமென்றும் வைதிகாது கொள்கை. ஒம் என்பதே ப்ரணவ மென்பது. அதனைப் பிரித்தால் அகாரமும் உகாரமும் மகாரமுமாகப் பிரியும். அகாரத்தினால் ஆழ்வாரும், உகாரத்தினால் உடைபவரும், மகாரத்தினால் மணவாள மாமுனிகளும் உள்ளுறை பொருளாகத் தெரிவிக்கப்படுகின்றார்களென்பர். இம்முன்ற ஆசிரியர்களையும் மணனம் செய்தால் ஸகல வேதங்களையும் நிறியுணர்ந்த கணக்காமென்பதில் இறையும் ஐயமில்லை.

இவர்களுள் கம்மாழ்வாருடைய பெருமையிற் காட்டிலும் ஸ்ரீராமாநுஜருடைய பெருமை மிக்கது. இவ்விருவர் பெருமையிலும் மணவாள மாமுனிகளின் மேன்மை ஒப்புவர் வற்றாது. ஆசாரிய பதவியை அலங்கரிப்பதற்கேற்ற கற்றுணங்களைத்தாம் மாமுனிகள் திறத்து மாத்திரமே குடிக்கொண்டிருந்தன வென்றால் இஃது இறையும் அதிசயோக்கியாகாது.

இப் பேராசிரியரின் சரிசுத அமுதக் கடல் போன்று அளவுகடந்திருந்தாலும் அதிசயின்று சில திவலைகள் மாத்திரமே ஈண்டு அனுபவிக்கப்படுகின்றன. இது பக்தர்களுக்கு நித்தரதுஸந்தானமாகத் தரும்.

இவர் திருவவதரித்தது ஆழ்வார் திருக்கரிலில். இவரது திருத்தந்தையாரின் திருநாமம் திருநாலீறுடைய பிரான்தாஸரண்ணர். கணிகாதி காணவிர்த்து காணுற்றெழுபத்திரண்டாவதான ஸரதாரண வருடத்தில் ஐப்பசித் திங்களில் திருமூல கன்னுளில் ஆதிசேஷனுடைய அமசமாகவும் ஸ்ரீ ராமாநுஜருடைய அபாரவதாரமாகவும் தோன்றனர்.

இங்ஙனே உருக்கசெல்லாம் ஒருபிராகத் தோன்றிய திவபழர்த்திக்கு ஸ்ரீ ரங்கநாதனுடைய திரு காமத்ததைச் சாத்த விருமயிய பெரியார், 'அழகிய மணவாளன்' எனப் பெயரிட்டனர். அழகிய மணவாள ஓயனாள் கனச் சிறப்புத திருநாமமாக வழங்கி வந்தது. சுகலிபசூர்த்துச் சந்திரன்போல் கலைகள் மிரம்பி வளர்ந்து வருகின்றார். உபநயனம் முதலிய வானோசுத ஸமஸ்காரங்களும் அடையே கடைபெற்றன. இராமபிரானும் கண்ணபிரானும் இயற்கையின ஸர்வஜ்ஞர்களாயிருத்தும் லோக மரிபாதைக்கிணங்க வளிஷ்ட, கிச்வாமித்ர ஸாக்திபதிகளிடத்திலே கலைகள் பயின்றவாகுத இவ்வாசிரியரும் உலககடைக்கிணங்க கல்லாசிரியர் பக்கலிலே வேதங்களையும் வேதாங்கங்களையும் மற்றும் ஸகல சாஸ்தாங்களையும் ஒநிபுணர்த்து,

"சொல்லாச் தவிரொரு மூன்றாம் கருதிகள் தூவரும் எகலவிக்லாவநெறி யாவுத் தெரித்தவன்" என்று படி. விளங்கினார். உசுத காவத்தித் இம்மற வாழ்க்கையையும் ஏற்று,

“திருமயபொருத்தேந்தி யெகிலி விஞ்ஞாந் தொன்னதிகடும் தனி தின்று தோண்டி”
என்றும் பழைய விசிஷ்டபாணமகாந்திரபாக வினாத்தொண்டர்.

ஸ்ரீகங்கைப் பாய்ச்சால் பரம்பலாயிற் பிள்ளைகளுக்காகாய்த் தம்பகர் ஒரு பேரரசிவர. இவரே பரம கருணையோடு துறப்பப் பொருக்கித் முதன முதலாய் பதினெட்டு அக்கர் ஸ்ரீமாய் வெளியிட்டருளின பெருமன்னம். அவருடைய திருவடிகளின் செஞ்சால் பணித்திருந்த அரும்பெரும் பொருக்கித் தஞ்சாவூர்தாலும் ஆழ்வார்களின் காத் செந் தளிகை ஈடுபாடு காணாமாதத் திருவாய்மொழிப் பிள்ளையெனத் திறப்புத் திருமாமம் பெற்ற வருமான திருமலைபாழ்வாசென்றிற் ஆசாரியரை யருபணித்த வன்மையிதாபார்த்த திருவாய் பெற்றுத் துணைசிவர.

அக்காலத்தில், தில்லியப் நாயக்கனின் சிறிய பொருள்களை பெடுத்ததால் பார் மிகத் தவிரையுடையதால் இவ்வாசிரியர் தமிழ்க்கேள்வியைப் பொருள்களின் சிவசக்தித் தலையம் பெற்றதில்லையென்று அக்காலத்திலேயே இவரது ஆசிரியர் [திருகாப்பொழிப் பிள்ளை] இவரை அக்காலத்திலேயே திடமாக வந்த கவந்தார். அங்குத வேத வேதாங்கங்களில் ஆழ்ந்த அவதர்மன் உண்மையப் பொருள்களை உணர்ப்பு யுணர்ந்தவர்களை தமிழ் வேதந்தை என குறிப்பிட்டு வந்தவர்களுடைய இப்போசிரியர்களு இக்காலத்திலேயே திடத்தையிடுபொருத்தமாயிற்று.

முற்பகல்திங்கை ஆசாரியர்களையும்கூட தரிசன மிக்காரும் செய்துகொண்டு விடப்பெற்றது. அந்நேரத்திலிருந்தவிடம் திருவாங்குமே பெரிய கோயிலேயானதால் அந்தத் திருப்பதியில் வாழ்ந்து கொண்டு தர்சன மந்தரபலம் செய்திருந்தான். தம ஆசாரியரின் சீடராகப் பெற்ற இவ்வாசாரியர் தானிடத்தில் திருவாங்குமே திருப்பதியிலே வந்து போக, அங்கு பூஜைகாரானதும் ஸரஸ்வதி கவுண்டியர்களாலும் வெருமாளிகாப் பெற்றது அங்குடந்தை அடியணிக்ந்த இஷ்டப் பணத்தால் அரிய பெரிய அந்தந்தக் கருவிக்கொத்துக்கொண்டு வாழ்ந்து வந்தார். இவ்வாசாரியரின் கையாற்றும் திறமை பூண்ட 'பண்ணாள மாமுன்கள்' என்கிற திருவாய் துடன் விளங்கி விளங்கும். இப்படி இவர் உத்தமரத்தமத்தகர எத்துக்கொண்டிருந்த முன்னமே, வானமாமலிகிலே மதராசுரம் சித்தவாசுரம் எழுந்தருளியிருந்த அழகிய வாழ் வணங்குப் பாய விசந்தியிலே ஆசிரமம்விசாரிப்பவரால் பூஜையாற்றி தீயபொன்ற திருவாய் பெற்றிருந்தவர் இவ்வாசாரியர் திருவாங்குமே ஆசிரியராகிந்தார். அவரே தமையான இஷ்டப், சிறகு கோயிலுள்ளான், சீர்தீவரதிபயக்காமன்னான், எதம்பியப்பா முருகன் பண்பு மதராசுரம் இஷ்டர்களாகப் பணிக்ந்த இவ்வாசாரியர் பெருமையாக வடமொழி தென்மொழி அங்குமிருந்து கொளியிட்டு உய்த்த போத்தர்கள்.

அத்தகைய சிங்கள வர்க்கங்களில் எவ்வளவு சிங்கள பெற்ற அட்டைத் துறையாளர்களேயுள்ளனர் என்பதும் பெற்ற உயரம் போன்ற விவரங்கள், அவர்களது திருமணம்—1. வாலாஸாமி ஜீபர். 2. பட்டர்ஜிவா ஜீபர். 3. திருவேங்கடசாமிதா ஜீபர். 4. கோயலன் னன். 5. பிரதீவாதிபயங்குமணனன், 6. எதும்பியப்பா, 7. அப்பிசை, 8. அப்பிள்ளை.

இவர்களுள் 'சுதம்பிவப்பா' என்பவர் வந்த ஆர்வத்த கிழம் பெரு கிசிடவியானது. கோளனிம்மாபுரமென்ற கிராமத்திலுள்ள திருக்கடிகைகளுக்கு அருகிலுள்ள ஏறும்பி பென்றுப அகாலாரத்தினே தோன்றி தேவாரதாராயணமென்ற திருவாய்ம பூண்டிருந்த இவர் மஹாவித வான். இவர் ஒருகால் ஸ்ரீமச்சத்திற்கு வந்த அங்கே தம் உறவினரான அண்ணனது திருமாளி கையின் சம்பிரதிகத்தைப் பார்த்துக் கூட பணவானமாதலின்கண் காலகோடி கோஷ்டிய லும் அங்கலிச்சப் பாக்கியம் பெற்றார். அப்போது மாமூலிகளின் காலதோழுகையான பூங்குளிகோஷத்தைக் கண்டு களித்தும், அவரது திருக்கடிகைக் ஆர்வத்த பாக்கப்பரிபாகம் கிளியாயனே அங்கு தீர்த்த பானாதங்கலம் பெருமனே தம்மூருக்குத் திரும்பிவிட்டார். தம் திருமாளிகையிலுள்ள பெருமானுக்குத் திருவாரதனம் கடைருடப் பண்ணப் புருத்த கோலிளழுவார திருக்காய்ப்பை கீதப் பார்க்கையிற் திருக்காய்ப்பு திறக்கப் பெற்றதின்கி. பகையுபயகன் செப்து பார்த்தும் ஒருபடியாதும் திறக்கப்போகாதுபயானே யிக் கருத்தி அருக செப்பாயனே, 'இது என்ன அபசாரமெனினு!' என்ற மனம் கொந்து ஸூர்ச்சித்தத் திட்டார.

பத 3. உலக நோன்றி 'உலக்கு ஆகுயிரும் உலக்கு ஒருயிரான மண்ணாபாழுனிகளின்

திருவடிகளிலே பணியாற்ற மீண்டு வந்தீராவாம் உமக்கு நாம் கதவு திறத்திலோம்; ஆதி சேஷன் தானே மாமுனிகளாக வந்த அவதரித்தவனும் அறிவீராக அவதரித்தவனாகிற சென்று ஆசாயித்த தாய்மை பெற்றது வந்தவனன்றி உமது கையில் நாம் திருவாராதனம் கொள்வதில்லை; எனது சொல்லி மறைய, அப்பாவும் தாயிலெழுந்த மிக விரகது இவ்வதி சயத்தை அப்பாவனாகு அறிவித்த அப்போதே புறப்பட்டுத் திருவாங்கம் சென்று சேரது மாமுனிகளின் திருவடிகளிலே வேற்ற மாம்போலே கிழந்து இச்செய்தியை கிண்ணப்பம் செய்து அப்பாநகரமணம் செய்துகொண்டு 'இனி அடிபேறுக்கு இத்திருவடி சிறவொழியப் புகவிடம் வேடுவனாவாம்; கெழி காட்டி கேட்கப்பாராதே அடியேன் அதநாணிச் சேவகந திற்கு ஆட்படுத்திக் கொண்டருளவேணும்' என்று மிகவும் பிரார்த்தித்த மாமுனிகளின் பரி பூர்ண அநுபந்தத்தைப் பெற்றது அன்று தொடக்கி கைலாசத்தங்கனும் கெழிககப் பெற்றதுக ளுதார்த்தராஜா. இவர் பரமபக்தி தலைபெடுத்த மாமுனிகள் கிஷபமான காவ்யம் காடகம் கரபூரணதோதரவகன் பனவும் பண்ததார. இவர் தமமுடைய இவ்வதிக் பரம்பகாராக ஆர திங்குப்பட்டு வந்த சகாவர்த்தி திருமகன் கந்தானத்திக் மணவாளமாமுனிகளையே எழுத் தருளப் பண்ணி ஆரதித்த வந்தார்.

மாமுனிகளுக்கு அமைத்துள்ள பெருமைகளில் தலைவான பெருமை பொன்ற கேண்மின். இமவந்தத்தொடங்கி யிருக்கடனவழமுள்ள வனவாத தனங்களிலும்,

"ஸ்ரீகைலேச தயாராதம் தீவந்தயாதி குருணவம்,

யதீந்தாரவணம் கந்தோரம்பலுராதாம் மூதம்"

என்ற இவ்வாசிரியாது திவயிப தனியனே தீயப்பிரிபத்தங்களின் அதுணத்தானங்களில் கியதிபெற்று கிணக்குகின்றது. "மணவாள மாமுனியே இன்னமோரு தூற்றுகண்டிதும்" என்று முடிக்கப்படுகிறது. கருள்ளனவும் கடன்கேருள்ளனவும் வேதமுள்ளனவும் வேத கீதனுள்ளனவும் இவ்வனே கடத்த வகுமென்பதில் ஐயமில்லை. இது ஸ்ரீரங்காரதனுடைய திருவாணியினுணமந்தது. அப்பெருமான் மாமுனிகளிடத்தே திருவாய்மொழிப் பொருள் கேட்ட கிருமயி ஒரு நாள் இவர்க்கு அருளப்பாடிட்டு 'ஜீயரே! என் முதவக கம்முடைய பெரிய திருமண்டபத்திலே விருத்த சமமாழவாருடைய திருவாய்மொழியை ஈடு முப்பத்தாறு பிரம் முதவான கியாக்கியானங்களுடனே பிரவானம் செய்த பேரீர்" என்று கியமிக்க, மாமுனிகள் மறா பாவாதமென்று உலத்த அப்படியே மறவன் தொடக்கி 'கங்கா பாவா ஹமோ? அங்னது கங்கையிற் புனிதமாய காவிரிப் பெருக்கோ?' என்றவாம்படியாக மிக அந் புதமாய் 'வித்தவாக்கிகாமணி' என்கிற தமது கிருது சிறம் பெறவும் ஸர்வஜ்ஞ ஸார்வபௌமர் என்கிற பட்டம் பொலியவும் பிரவசனம் செய்த வந்தார். அப்போது பெருமானும் காச்சியா ருடனே கூடச் சீரிய கங்காசனத்தமர்ந்த பேரேகக்கமாகவிருத்த ஒரு கைவத்தலாமனவும் திருச்செயி காத்தமபடியாயிற்று. காலசேகரம் முடிவுபெறும் காலில் அழகிய மணவாளன் வானத்த பிராயம் வாயத்த அச்சக குமாரனான கோலயபூண்டு கனவேகமாகக் கோஷ்டியி டையினே வந்தி, அவ்வர்கள் கிணக்கினதையும் கவியம் பண்ணுமே புருத்து, கைகப்பி கின்று "ஸ்ரீகைலேச தயாராதம்" மென்று தொடக்கி முப்பத்திரண்டெழுதத் திருமந்திரமாயிய தனியனென்றும் சனோகத்தை கிண்ணப்பஞ் செய்த மறைய, இவ்வதிசயத்தை கோக்கி அனைவரும் கியத்தனர். இத் தனியனை கிஷபவர்க்கனகன் பட்டோனை கொண்டு மஞ்சட் கரப்பு சாததி ஸ்ரீரங்காரதன திருவடிவாரத்திலே ஈயர்ப்பிச்செடுத்தத் தட்டிலே கைத்தச் சிறப் பாகக் கொண்டாடினார்கள். வடமொழி வேதத்திற்கு ப்ரணவமபோகத தமிழ் வேதாது ஸதானததிறகு இத்தனியனே முதலும் முடிவுமாகக் கடவதென்று பெருமானுடைய கியமன மும் பாவகாக வரத்ததது. சின்பு சிஷ்யர்களுள் பகிக்கப்பட்ட வாழித் திருவாமமும் அரக் கேசனானையின்படி அதுணத்தான கியமத்திற் சேர்ந்ததாயிற்று.

மாமுனிகளாகுவிச செய்துள்ள ஸ்ரீனலத்திகளின் பெருமையும் தாய்மையும் வாய்கொண்டு வருணிக்கமுடியாதது. உலக்க ஸ்ரீனலத்திகளையுவிச் செய்தவர்கள் பனபல ஆசாரியர்களு முண்டு. வனிதும் மாமுனிகளின் தீயப் ஸ்ரீனலத்திகளின் மாதுர்பமும காமபீர்பமும அநத புஷ்டியும் ; ஸபுஷ்டியும் மிக கியக்கததகதது. ஏற்கனவே அவதரித்துள்ள ஸ்ரீவா சார்ய திவய ஸலத்திகளை ப்ரவானம் செய்தருள்வதிலேயே யிருந்த குதுஹன கொண்ட, மாமுனிகள் கதகதிமாயகச் சில தாங்களை விட்டருளத் திருவள்ளமுடையாலனரே யானுதும் இவ்வுலகின் பாக்க பரிபாகத்தினு கிஷபர்களின் வேண்டுகோளுகளைக் கிஷபும் கம்பெரு

மானது வியமனத்தைச் சீரமைத் கொண்டும் தேனே பாசே கன்னலே பழுதேயான திவ்ய காமத்தகிலையும் அருவிச் செய்யும்படியாயிற்று.

பின்னோயுகாரிசியர் அருவிச்செய்த பதினெட்டு ரஹஸ்யங்களுள் ஸ்ரீவசஸ்துஷணம், தத்வதர்யம், முமுக்ஷுஸ்ப்படி, வன்ஹி மூன்று ரஹஸ்யங்கள் மிகச் சிறந்தவையும் பிரதானக் கருமாகையாலே அம் மூன்றற்கும் சிபாக்கியான மிட்டருளினார். அவரது திருத்தம்பி யாரான அழகிய மணவாளப் பெருமான்கையார் அருவிச்செய்த ஆசார்பஹ்ருதய மென்னும் ரஹஸ்யத்திற்கு சிபாக்கியான மிட்டருளினார். பெரியாழ்வார் திரு மொழிக்குப் பெரியவாச்சாப்பின்னை யருவிச்செய்திருந்த சிபாக்கியானம் கரையாணுக்கு இளையாதி னோபித்திருத்ததனால் அதைத் தாமதுவிச்செய்தார். இராமாதுசுனாற்றத்தாதிக்கூம், அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானாருவிச்செய்த ஞானனார ப்ரமேய ஸாதங்களுக்கும் உரையிட்டருளினார். கைதக்குத் தாத்பர்ய தீபமென்றொரு சிபாக்கியான மியற்றியருளி னார். ப்ரமாணத்திரட்டுகள், திருவாரதனப்ரபோகம் யதிராஜ சிம்சதி, தேவராஜமங்களம், திருவாய்மொழி னாற்றத்தாதி, ஆர்த்திப்பிரபந்தம், முதலியனவுமருவிச் செய்தார்.

சிபாக்கியான மருவிச்செய்வதிக் இவருடைய திறமை ஒப்புயர்வற்றது. ஸூத்ரம் போன்ற ஸ்ரீலோகாசார்ய திவ்யவசுத்திகளுக்கு அவதாரிகையிடுகிற அழகும் மூலத்திற்கு அர்த்தமருவிச் செய்திற வைகரியும் ஆங்காங்கு அர்த்தங்களைப் பிண்டகரித்த சிகமித்தருளு றிற சைலியும் மதார்த்தங்களைக் கண்டித்தெழுதினதன்கூட ஒருவருடைய மனமும் கோகாத படிக்கும் யினுன னுவுண பரிஹாஸங்கள் சிறிதும் புராதபடிக்கும், எந்த இடத்தை யெடுத்தா லும் சாஸ்தார்த்தமே கைகொள்கணியாம் படிக்கும் 'கைக சாஸ்த்ர ஸாகா பாரங்கதர் இவரொருவரே' என்று திண்ணமாக எண்ணும்படிக்கும், உயங்கவைத்தல் முதலிய குற்றங் களுக்குச் சிறிது மிடமில்லாதபடிக்கும் ஸ்ரீவசுத்திகளருவிச் செய்தவர் மாமுனிகளொருவரே.

உண்மையில், இவ்வாசிரியருடைய ஸ்ரீவசுத்திகளை நேகித்தபின்பு இன்னொருவரது வாக்கில் வரைய வைத்தால் எவைக்கேடு தோன்றியே திரும், பல சொல்லியென்? மற்றை யோருடைய னூல்களைக் காணும்போது அவாவர்களது ஞானத்தை அளவிட்டு அறியும்படியாக வுள்ளது. மாமுனிகளின் சிபாக்கியானங்களை நேகித்தருமையில் மாருதியை நோக்கி இராம பிரானருளிய வாசகமே கிளைவுக்கு வருகின்றது:

"இவ்வாது வசுத்த தெய்கும் சம்பவனிகாசுக் கூடக் கல்லாத கலையுமே வேதக் கட்டாமை வென்றுங் காட்சி நோக்கலே நோக்கத்தற்குரியே! ஆகவே இவ்வேதத்தில் எங்கென்? கிங்கை நோக்கியவரே! வித்தோடு விடைவகையே"

என்று இராவென் சிபந்த கூறினதாகக் கம்பர் கூறியுள்ளானோ? அஃது உண்மையில் மணவாளமாமுனிகள் விஷயத்தினேதான் பொருத்தக் காணவாகும்.

நம்மாழ்வார் தம்முடைய பெருமையைத் திருவாய்மொழியில் "துவளில் மாமணி மாடம்" "உண்ணுஞ் சோத பருகுநீர்" முதலான பதிகங்களில் தாமே வெளியிட்டுக் கொண்டவாறுபோல, மாமுனிகள் தாமும் ஆர்த்திப்பிரபந்தத்தில் ஒரு பாசாத்தினில் தமது பெருமையைத்தாமே அருவிச் செய்யும்படியாயிற்று கம்போஷனர் கிச்சனும் அதுசுத்தித்து உய்வதற்காக. அர்த்தப் பாசாத் கேண்மின்;—

தென்னாங்குச் சோருளுக்கிலக்காகப் பெற்றோம்
தேவனுறை திருப்பதியே மிருப்பாகப் பெற்றோம்
மன்னியதே மாறன் கலையுனாவாகப் பெற்றோம்
மதுரகவி சொற்படியே நிலையாகப் பெற்றோம்
முன்னவராம் நங்கூரவர் மொழிகளுள்ளப் பெற்றோம்
முழுது நமக்கவை பொழுது போக்காகப் பெற்றோம்
பின்னையொன்று தனித்தெஞ்சு போரமற் பெற்றோம்
பிறர்மீளுக்கம் பொருளமையிலைப் பெருமையும் பெற்றோமே"

இச் செய்புளமுதத்தையே அன்பர்கள் கிச்சனும் பருகிக் கனிப்பாராக.

மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளை சூணம்.

ஸ்ரீரத்த.

பெருமானின் பெருந்தேவீத்தாயன் தீருவருளே சரணம்

—o—

விசதவாக் சிகாமணிகளான

மணவானமாமுனிகள் அருவிச்செய்த

ஸ்ரீ தேவராஜ மங்களம்

[பெருமான் கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணாங்காசாரியர் இயற்றிய உரைவுடன் கூடியது]

தன்வன்

யச் சக்ரே தேவராஜஸ்ய மங்களாசாஸனம் பூதா,

தம் வந்தே நம்யஜாமாத்திருநிம் விசதவாக்வாம்.

(கருத்து.) ஸ்ரீதேவராஜ மங்களாசாஸனம் கார்த்திகைத் திருவிள்ள முகத்து அருளின் செய்தருளின விசதவாக் சிகாமணிகளென்று புகழ்பெற்ற மணவான மாமுனியை வணங்குகின்றேனென்ன.

இவ்வந்தேச பாத்திரையையெயிலே மாமுனிகள் கச்செனர்க்கு அழைத்தருளின் இவ் காலம் திருவெயிலாயில் அழைத்தருளியிருக்க ஸ்ரீ பாஷ்யப்ரவசனம் செய்தருளா நிற்கும்போது, இவ்வ வர்க்கங்களினால் பார்த்தக்கொய்க்கப் பேருளாளப்பெருமான் விஷயமாக ம்ருதமதுரமான இந்த ஸ்துதிநாத்தமாத அருளிச் செய்தருளினொன்று ப்ரஸித்தமாயிருக்கும். இதில் இவ் சிலோ கங்கள் யதிர்த்தப்பவண ப்ரபாவத்திலும் உபாத்தம். இத்தத்தானியன் அப்பிள்ளை யருளிச் செய்ததாக கருகின்ற காண்கிறது.

க்ரந்தாரம்பம்.

மங்களம் வேதஸோ வேதமேதிக்கேருமேதே.

வரதாய தயாதாம்கே திரேதாராய மங்களம்.

* * * தேவப்பெருமான் வான்முகன் செய்த உச்சமேத யாகத்திச் உத்தரவேதியில் திருவயதரித்தருளினு னென்று புராணக் கூறும். அறக்கணக்க வேதஸோ வேதிமேதிநீ க்ருஹ மேதிநே என்றார். வேதஸை—பிரமணுடைய, வேதிமேதிநீ—உத்தர வேதிஸ்தலத்தை, க்ருஹ மேதிநே—இருப்பிடமாகக் கொண்டவான என்றபடி. க்ருஹமேதிநே என்பது பெருந்தேவி மணவானன் என்பதையும் தோற்றுவிக்கும். “காமலாக்குஹமேதிநம்” என்றார் தேசிகன். பேருளாளன் என்கிற திருநாமத்தை தயாதாம்கே என்பதனால் கூட்டியருளினார். அருளுக்கு இருப்பிடமான என்றபடி. திரேதாராய—தைராயமும் ஓனதாயமும் உடையவனென்ன. (க)

வாஜிமேதே வபாஜோமே தானுருத்தவேதித;

உதிதாய ஹுதாதக்கேருதாராக்யாய மங்களம்.

பிரமணுடைய அயமேத வேன்கியின் கைபலையெடுத்த ஹோமம் பண்ணினவுடனே உத்தரவேதியில் கின்றும் ஹோமஞ்ஞடத்திலிருத்த உதித்தருளினவரும் அழகிய திருமேனியை யுடையவருமான பேருளாளப் பெருமானுக்குப் பல்லாண்டு. (உ)

யஜுமநம் வீதிம் வீக்ய ஸ்மயமாகளுக்ச்சியே,

தயமாந்ருசே தன்மை தேவராஜாய மங்களம்.

தம்மை ஸாக்ஷாத்கரிக்கும் பொருட்டு வேன்கிசெய்த பிரமணை நோக்கிப் புன்முறுவல் செய்துகொண்டு அருள் கோக்கம் தந்தருளின தேவப்பெருமானுக்குப் பல்லாண்டு. (ஈ)

வாசிதர்யமவபுஷே விராஜத்தீதவானஸே,
வாரணசவாஸாய வாரிஜாஷாய மங்களம்.

* கருமுகில் போவ்வதோர் மேவிசயபுடையவரும், பீதகவாஸை திகழும் திருவவையை யுடையவரும், திருவத்திமாமனையைத் தன்னிடமாகக் கொண்டவரும் செத்தாமரைக் கண்ணரு மான தேவப்பெருமானுக்குப் பல்லாண்டு. (ச)

அத்யாபி ஸர்வபூதாஃ அபீஷ்டபஸ்தாபிகே,
ப்ரணதார்த்திஹராயாந்து ப்ரபவே மம மங்களம்

காண்முகவாந்து அபேகித ஸம்விதாஸம் செய்தருளினது போவவே இன்றைக்கும் ஸகலப்ரானிவர்க்களுக்கும் அபேகிதங்களான பவன்களை அருள் செய்பவரும், ஆத்மீதர் களின் அறிஷ்ட நிவருத்திகளையும் செய்தருள்பவரும் எனக்குத் தலைவருமான தேவப்பெருமா னுக்குப் பல்லாண்டு. (இ)

தீவ்யாவயவஸௌக்தர்யதீவ்யாபாஸஸௌதயே,
தந்தாவளகிரீசாய தேவராஜாய மங்களம்.

தீவ்யமான அவயவ ஸௌக்தர்யத்தை யுடையவரும் தீவ்யமான ஆயுதாபாஸங்களை யுடையவரும் ஸ்ரீஹஸ்திகிரீ காதருமான தேவப்பெருமானுக்குப் பல்லாண்டு.—தந்தாவள மென்று யானைக்குப் பெயர், பூர்வார்த்தத்தை கிரீசேஷஸூரையபத கர்மதாபயனாகக் கொள்க. (ஈ)

புருஷாய புரானுய புண்யகோடிவாஸிகே,
புஷ்பிதோதாரகலபத்ருகமயோய மங்களம்.

அகாதி ஸித்தபுருஷாம். புண்யகோடி விமானத்தில் எழுத்தருளியிருப்பவரும், பூத்து அழகிய கல்பவ்ருஷம்போல் ஸ்ப்ருஹஸ்பருமான தேவப்பெருமானுக்குப் பல்லாண்டு.— ஓவ்வொரு தீவ்ய தேசத்திலே விமாகத்திற்கு ஓவ்வொரு திருகாமமுண்டு. ஸ்ரீஹஸ்திகிரியி லுள்ளது புண்யகோடி விமாகமென்பதாம். வடமொழியில் த்ரும் என்பது போலவே த்ரு: என்பதும் வ்ருஷகவாசகம். நமஸ்ய:—விரும்பத்தக்கவர். (எ)

காஞ்சநாசலச்ருங்கரக்ரளமேகாதுஸாஸினே,
ஸுபர்ணம்ஸாவதம்ஸாய ஸுரராஜாய மங்களம்.

* காய்சினப்பறையூர்த்த பொன்மலையின் மீயிசைக் கார்க்குலம்போல் * என்றே திரு வாய்மொழிப் பாசாததை யுட்கொண்டு அருளிச்செய்தது இந்த ச்லோகம். பொன்மயமான தொரு மலையினுச்செயிலே காளமேகம் திசுழுவதபோல் பெரிய திருவடியின் திருத்தோளுக்கு அலங்காரமாகின்ற தேவப்பெருமானுக்குப் பல்லாண்டு. * அத்தியூரன் புள்ளியூர்வான் * என்று பூதத்தாழ்வார் அருளிச் செய்தபடி தேவப்பெருமானுக்குப் பெரியதிருவடி ஸேவை * ஸவயத்தெவரும் வணங்குகிறப்பதால் மற்ற வாதலங்களைவிட்டுப் பெரியதிருவடி ஸாஹசத் ஸதப்பற்றி இதில் அருளிச்செய்யலாயிற்று. ஸுபர்ண:—கருடன். (அ)

பேரகாபவர்க்கயோரேகம் வரஞ்சத்ப்யோ தததே த்வயம்,
ஸ்ரீமத்வரதராஜாய மஹோதாராய மங்களம்.

* இருள்தருமா ஞானமாகப் தீவ்யவசத்தின்போகமென்றும் * ஸைமத்த மில்லதோர் காடாகிய வித்யாபிபூதிரிஷ் போகமென்றும் போகம் இருவகைப்படும். ஜ்ஞானிகத்தை விரும்புவார் லிஸர்; ஆமுஷயிகத்தை விரும்புவார் லிஸர். இவ்வகை ஓரொன்றை விரும்பினாலும்கூட, தம் முடைய ஓளதர்ய விசேஷத்தாலே * அவன் காடு ககாரும் கன்குடன் காண் ஸவணிகை யூர்ஜி பண்ணி, வீடும் பெறுத்திக் தன் ஸாஷனாக்குத் தருமொரு காயகமே * என்னுங் கணக்கிலே இரண்டையுமறித்தருள்பவர் பேரருளானப் பெருமானென்கிறது. (ஆ)

மதங்க ஜரத்ரீதுங்கரக்ரச்சுருங்கர்வரவரஹே,
மஹாந்ருபாய மத்ரகாத்திதரபாஸ்து மங்களம்.

ஸ்ரீஹஸ்திகிரியின் மிகவுயர்த்த உச்சிக்கு அணங்காரமான திருமேனியையுடையவரும் என்போல்வானாக் காத்தருள்வதில் தீவகாதுகொண்டனருமான பேரருளானப் பெருமானுக்குப் பல்லாண்டு. * சுருங்காரோ கஜபூஷணம் * என்று மேலிகீகோசம், யானையினுடைய பூஷணம்

போஸிலே பூஷண வாமாங்கத்தையும் இச்சொல் சொல்லும். ஹஸ்திகிரியாதலால் கஜபூஷண மென்னும் பொருளையே இங்குக் கொள்ளவுமாம். வர்ஷம்—மேனி. (௧௦)

ஸ்ரீகாஞ்சீபூர்ணாபிச்சீரேண ப்ரீத்யா ஸர்வாபிபாஷிணே,
அதீதார்ச்சாவ்யவஸ்தாய ஹஸ்த்யதீசாய மங்களம்.

அர்ச்சாவதார ஸமாதிவயக்கடந்து திருக்கச்சிகம்பிகளோடு பரமப்ரீதியுடன் வார்த்தை பாடி யருளின தேவப்பெருமானுக்குப் பண்ணாண்டு. தேவப்பெருமான் திருக்கச்சி கம்பிகள் மூலமாக உடையவர்க்கு ஆறு வார்த்தை யருளிச் செய்தது ப்ரஸித்தம். அவ்வளவு மாதீரமே யன்று; கம்பிகளோடு அகலாதமும் வார்த்தையாடினதுண்டு என்றிறது ஸர்வாபிபாஷிணே என்பதனால். அதீத என்பது கர்த்தரித்தமாகவுள்ளதுபோலவே கர்மணீத்தமாகவுமுண்டாதலால் அதிவஸ்திதமென்ற பொருளினே இங்கு ப்ரயுக்தம். அர்ச்சாவ்யவஸ்தையாவது—அர்ச்சாவதாரத்தில் யாரோடும் பேசுவதில்லையென்று கொண்ட சியமம். (௧௧)

அஸ்து ஸ்ரீஸ்தகஹ்தூரீ வானகாவாஸிதேரேணே,
ஸ்ரீஹஸ்திகிரீநாதாய தேவராஜாய மங்களம்.

* கொக்கைமேல் குங்குமத்தின் குழம்பழியப் புருத்த ஒருதான் தங்குமேல் என்னுவி தங்குமென்றுகாரீரே * என்று ஆண்டாஸைப் போலே பாரிசயேண்டாமல் பெரிய பிராட்டி யார் அவராதமும் திருமார்போடே அணைந்திருக்கையாலே அவருடைய திருமுனைத் தடத்தில் சாத்தின கஸ்தூரிக்കப்பின் சுதமணம் கமழாசின்ற திருமார்பையுடையவரான ஸ்ரீஹஸ்திகிரீ நாதர்க்குப் பண்ணாண்டு. (௧௨)

மங்களாசாஸகபரை: மதாசார்யபுரோகணை:

ஸர்வவச் ச பூர்வவராசார்யை: ஸத்க்ருதாயாஸ்து மங்களம்.

பல்லாண்டு பாடுவந்தயே தொழிலாகக் கொண்ட, அஸ்மதாசார்யர் முதலான ஸாஸ ஸ்ரீவராசார்யர்களாலும் போற்றப்பெற்ற பெருமானுக்குப் பண்ணாண்டு. முன்னோர்களுடைய முறைமையைப் பின்பற்றியே அடியேனும் இந்த ஸ்தவியினைப் பல்லாண்டு பாடினேனென்று அருளிச்செய்து தலைக்கட்டிகூராயிற்று. (௧௩)

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மணவாளமாருவிகள் அருளிச்செய்த

தேவராஜ மங்களத்தின்

உரை முற்றிற்று.